

บทที่ 6

ภาพลักษณ์ใหม่ในการปรับความสัมพันธ์กับลูกค้า

ประสบการณ์การปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าชาวต่างประเทศและตัวอย่างความสำเร็จของเพื่อนร่วมงานหลายคนที่ได้พัฒนาความสัมพันธ์กับลูกค้าจนถึงขั้นเลี้ยงดูส่งเสีย เดินทางไปต่างประเทศ ในฐานะคนรักหรือแต่งงานด้วย เหล่านี้ล้วนเป็นแรงผลักดันและก่อรูปเป็น “ความหวัง” สำหรับผู้หญิงบาร์เบียร์ส่วนใหญ่

ในบทที่ 4 ได้นำเสนอถึงความลับสนของผู้หญิงเมื่อลูกค้าบางรายให้ความใส่ใจในตัวผู้หญิงมากกว่าการทำความรู้จักในบริบทการขายบริการทางเพศชั่วคราว นอกจากนี้ในบทที่ 5 ยังชี้ให้เห็นถึงการซ้อนทับทางความรู้สึกระหว่างเงินที่ได้จากการขายบริการและความผูกพันด้านอารมณ์ที่มีต่อลูกค้า จวบจนกระทั่งมีลูกค้าคนใดคนหนึ่งหรือมากกว่าหนึ่งคนแสดงออกถึงการพัฒนาความสัมพันธ์ในระยะยาว เมื่อนั้นผู้หญิงจะเริ่มไตร่ตรองในรายละเอียดของการปฏิสัมพันธ์ ตลอดจนการวาดฝันในอนาคตของตนเอง

ในบทนี้จะเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการปรับความสัมพันธ์ต่อลูกค้าเมื่อผู้หญิงเปลี่ยนสถานภาพจากหญิงบริการบาร์เบียร์มาสู่ความสัมพันธ์ในรูปแบบที่มีความผูกพันและความต่อเนื่องนอกเหนือการค้าประเวณี เพื่อให้เห็นถึงการจัดการภาพลักษณ์ของผู้หญิง ในการอ้างความสัมพันธ์นอกเหนือบริบทการค้าประเวณี โดยจะนำเสนอตัวอย่างที่ได้ชื่อว่า “ประสบความสำเร็จ” รวมทั้งชี้ให้เห็นถึงการจัดการภาพลักษณ์ใหม่ภายหลังจากที่ผู้หญิงล้มเหลวจากการพัฒนาความสัมพันธ์กับผู้ชายฝรั่ง และหวนกลับเข้าสู่การทำงานในโลกรับบาร์เบียร์อีกครั้ง

1. จินตนาการเกี่ยวกับผู้ชายฝรั่ง

จินตนาการเกี่ยวกับผู้ชายฝรั่งที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์และการรับรู้เรื่องราวของความสำเร็จนำมาสู่ความคาดหวังใหม่ ๆ ของผู้หญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งความคาดหวังว่า “ผู้ชายฝรั่งไม่เหมือนผู้ชายไทย” ประเด็นนี้มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งเนื่องจากผู้หญิงล้มเหลวในการใช้ชีวิตกับผู้ชายไทย และเหตุผลทางด้านเศรษฐกิจประกอบกับการรู้จักกับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการทำงานในบาร์เบียร์ เป็นส่วนสำคัญที่สร้างแรงผลักดันให้ผู้หญิงเข้ามาเริ่มต้นในการทำงานบาร์เบียร์ นอกจากนี้ประสบการณ์การทำงานสอนให้ผู้หญิงรู้ว่า พวกเขาสามารถใช้ “ความเป็นหญิง” ในความหมายที่เกี่ยวข้องกับการดูแลเอาใจใส่ผู้ชาย โอนอ่อนผ่อนตามในสถานการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้เป็น “เครื่องมือ” ที่ทำให้พวกเขาสามารถ “เอาชนะใจ” ผู้ชายฝรั่งได้ การรู้จักใช้ “ความเป็นหญิง” ในการอ้างความสัมพันธ์กับลูกค้าฝรั่ง หมายถึงการได้มาซึ่งสถานภาพใหม่ ที่ถูกสถาปนาใน

แวดวงของผู้หญิงบาร์เบียร์ในฐานะ “มาดาม” กล่าวคือมีผู้ชายฝรั่งรับเลี้ยงดู ลงทุนในกิจการด้านต่าง ๆ และที่สำคัญที่สุดคือหลุดพ้นออกจากสภาพของการเป็นผู้หญิงบาร์เบียร์

จากการศึกษาพบว่า ผู้หญิงที่ผ่านประสบการณ์การขายบริการกับลูกค้าฝรั่งมาช่วงเวลาหนึ่งจะมีจินตนาการที่เป็นความหวังเกี่ยวกับผู้ชายฝรั่งแบ่งออกเป็น 3 ประเด็น คือ

1. ผู้ชายฝรั่งสามารถช่วยเหลือทางเศรษฐกิจและสร้างความมั่นคง

บทบาทของผู้หญิงไทยนั้นมีแกนกลางอยู่ที่ครอบครัว การแต่งงานกับผู้หญิงไทยคนหนึ่งจึงไม่ได้อยู่แค่เพียงตัวผู้หญิงเท่านั้น หากแต่ต้องเข้าไปเกี่ยวพันกับวงศาคณาญาติของผู้หญิงอย่างแยกกันไม่ออก และยังถ้าหากผู้ชายเป็นคนที่มีฐานะ การเกี่ยวพันในเรื่องการช่วยเหลือเงินทอง ยอมหลักหนีไม่พ้น (Yos, 1994) จากการศึกษพบว่า ผู้หญิงส่วนใหญ่ที่ทำงานในบาร์เบียร์ ไม่ได้ต้องการเงินทองเพื่อความอยู่รอดทางเศรษฐกิจของตัวเอง ผู้หญิงเหล่านั้น หากแต่ต้องจุนเจือครอบครัวในความหมายที่เป็นครอบครัวขยาย นับตั้งแต่ลูกที่เกิดจากตนเอง ซึ่งส่วนใหญ่ลูกมักอยู่ในความดูแลของผู้หญิง โดยการฝากลูกไว้กับพ่อแม่ของฝ่ายหญิง ด้วยความรับผิดชอบที่มีต่อพ่อแม่และญาติพี่น้อง รายรับที่ได้จากการขายบริการจึงต้องจัดสรรเพื่อจุนเจือบุคคลต่าง ๆ ที่แวดล้อมเหล่านี้ ดังนั้นความคาดหวังของผู้หญิงที่มีต่อผู้ชายฝรั่งในแง่ทางเศรษฐกิจ จึงไม่ได้หยุดอยู่ที่ตัวผู้หญิงเองเท่านั้น

ผู้หญิงส่วนใหญ่มีความหวังว่า การอยู่กินกับผู้ชายฝรั่งสักคนหนึ่ง หมายถึง การที่ผู้ชายเหล่านั้นต้องรับผิดชอบภาระทั้งหมดที่เป็นของผู้หญิงด้วย เพราะหากผู้หญิงตัดสินใจลาออกจากการทำงานในบาร์เบียร์ แหล่งรายได้หลักในชีวิตของพวกเขาเธอก็หมดลง และที่มาของรายได้ควรจะมาจากผู้ชายฝรั่งในฐานะที่เป็นผู้ที่ให้ความช่วยเหลือด้วยความเต็มใจ ความคาดหวังของผู้หญิงที่มีต่อผู้ชายฝรั่งยังไม่ได้หยุดอยู่ที่เรื่องเงินทองเท่านั้น แต่หมายรวมถึงความมั่นคงในระยะยาวด้วย ทั้งนี้เนื่องจากผู้หญิงตระหนักดีว่า เธอไม่สามารถที่จะทำการค้าประเวณีได้ตลอดไป ยิ่งอายุมากขึ้นเท่าใด โอกาสยิ่งลดน้อยถอยลง ผู้ชายฝรั่งจึงกลายเป็นเป้าหมายสำหรับความมั่นคงดังกล่าว ผู้หญิงบาร์เบียร์ที่อายุเกิน 30 ปี ขึ้นไป พยายามที่จะแสวงหา “ความมั่นคง” ด้วยการตัดสินใจเลือกผู้ชายฝรั่งที่เข้ามาในชีวิตระหว่างที่เธอขายบริการอย่างรอบคอบ ดังเช่นที่ผู้หญิงบางคนยังไม่ยอมตัดสินใจลาออกจากการงานในบาร์เบียร์แม้ว่าผู้ชายจะส่งเสียเงินทองมาให้เธออยู่สม่ำเสมอ หากแต่จะรอวันที่ผู้ชายฝรั่งซื้อที่ดิน และปลูกบ้าน เพื่อเป็นหลักประกันสำหรับอนาคตของตัวเองและลูกในระยะยาว

อย่างไรก็ตาม “วัย” และ “ภาระรับผิดชอบ” ของผู้หญิง เป็นองค์ประกอบสำคัญในการเข้ามามีส่วนร่วมเกี่ยวข้องในการตัดสินใจเป็นอย่างมาก ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่การเลือกลูกค้าของ

ผู้หญิงบางคนเน้นไปยังผู้ชายฝรั่งเศสที่มีอายุค่อนข้างมาก เนื่องจากพวกเขาได้รับรู้ข้อมูลมาว่า ผู้ชายฝรั่งเศสที่อายุมาก เมื่อปลดเกษียณ จะมีรายได้อย่างมั่นคงและสม่ำเสมอจากสวัสดิการของรัฐ “ความแก่” ของผู้ชายฝรั่งเศสจึงไม่ได้เป็นอุปสรรคในการใช้ชีวิตคู่ เพราะผู้หญิงนิยมการใช้ชีวิตคู่ว่าเป็นการแสวงหาความมั่นคงในระยะยาว โดยมีผู้ชายฝรั่งเศสเป็นฝ่ายจุนเจือช่วยเหลือครอบครัวของเธอ

2. ปุ่มหลังและพฤติกรรมทางเพศไม่เป็นอุปสรรคในการยอมรับผู้หญิง

ตัวอย่างความสำเร็จของผู้หญิงบาร์เบียร์หลายคนที่ได้แต่งงานกับฝรั่งเศสเป็นการตอกย้ำว่า ปุ่มหลังของผู้หญิงไม่ว่าจะเป็นฐานะ สถานภาพที่ผ่านการมีสามี มีลูกมาแล้ว ตลอดจนรวมถึงการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายหลายคน และการขายบริการทางเพศ ไม่เป็นอุปสรรคในการเริ่มต้นชีวิตคู่กับผู้ชายฝรั่งเศส

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงกับลูกค้าได้พัฒนาไปในหลายระดับ เช่น การตัดสินใจให้ผู้หญิงออกจากงานกลางคืน โดยฝ่ายชายส่งเสียเลี้ยงดู และมาเที่ยวเมืองไทยเป็นครั้งคราว ขณะเดียวกันก็ให้ผู้หญิงเดินทางไปเยี่ยมฝ่ายชายที่บ้านเกิด การอยู่กินโดยทั้งคู่ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันในเมืองไทยโดยไม่มีภาระจดทะเบียนตามกฎหมาย ตลอดจนการแต่งงานจดทะเบียนสมรสตามกฎหมายและจัดงานเลี้ยงฉลองการแต่งงานอย่างเอิกเกริกในบ้านเกิดของฝ่ายหญิง ดังนั้นการยอมรับในตัวผู้หญิง จึงอยู่ที่การเป็นตัวผู้หญิงอย่างที่เป็นในปัจจุบัน

ผู้หญิงบางคนที่เดินทางไปยังบ้านเกิดของฝ่ายชาย เธอได้รับการต้อนรับจากครอบครัวของฝ่ายชายเป็นอย่างดี โดยที่ไม่ถูกตั้งคำถามว่าเธอมาจากไหน มีเบื้องหลังชีวิตอย่างไร องค์ประกอบเหล่านี้ทำให้ผู้หญิงเกิดความมั่นใจมากขึ้นในเรื่องการยอมรับจากฝ่ายชาย โดยไม่จำเป็นต้องปิดบังปุ่มหลังในส่วนนี้ อีกนัยหนึ่งก็คือ ผู้หญิงไม่ต้องตกอยู่ในคู่ตรงข้ามของชุดความคิดในเรื่อง “ผู้หญิงดี” หรือ “ผู้หญิงไม่ดี” ขณะเดียวกัน การได้รับการยอมรับจากผู้ชายถึงขั้นพัฒนาความสัมพันธ์ไปสู่การใช้ชีวิตคู่ ทำให้ผู้หญิงได้กลับเข้าสู่ภาวะ “ความเป็นผู้หญิงดี” อีกครั้ง

3. ความคาดหวังต่อผู้ชายฝรั่งเศสที่เป็นด้านตรงข้ามกับผู้ชายไทย

ผู้หญิงบาร์เบียร์ในกลุ่มศึกษา ล้วนแล้วแต่ผ่านประสบการณ์ด้านลบจากผู้ชายไทยมาแล้ว การทำงานในบาร์เบียร์ได้เสริมประสบการณ์ และทำให้ด้านลบของผู้ชายไทยเด่นชัดมากขึ้น ผู้หญิงมีความคาดหวังว่า ผู้ชายฝรั่งเศส จะมีลักษณะตรงกันข้ามกับผู้ชายไทยโดยเฉพาะในเรื่อง การเอาใจใส่ความรู้สึกของผู้หญิง การยอมรับในการแสดงออกของผู้หญิง และที่สำคัญที่สุดคือการแสดงความรับผิดชอบในตัวผู้หญิง

ในประเด็นเรื่องการแสดงออกในเรื่องความรับผิดชอบของผู้ชายฝรั่งเศสที่มีต่อผู้หญิงนั้น มี

ผู้ตั้งข้อสงสัยเกิดว่าเนื่องจากผู้ชายฝรั่งมีรากความคิดในเรื่องความเสียสละจากศาสนาคริสต์ ประกอบกับความเชื่อทางวัฒนธรรมที่มองว่าตนเองเป็นผู้มีความเหนือกว่า การส่งเงิน หรือการให้ความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ แก่ผู้หญิง จึงทำให้ผู้ชายฝรั่งได้มีโอกาสแสดงตนในบทบาทที่เป็น "ฮีโร่" (hero) ในการช่วยเหลือให้ผู้หญิงรอดพ้นจากความทุกข์ยาก (rescue) (Odzer,1990: 201)

ด้วยความคาดหวังดังกล่าวข้างต้นทำให้ผู้หญิงบาร์เบียร์จำนวนหนึ่งทะยานไปสู่เป้าหมายใหม่ที่ผู้ชายฝรั่ง ความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงและผู้ชายฝรั่งหลายคู่จึงได้พัฒนาขึ้นนอกเหนือจากบริบทการขายบริการทางเพศเท่านั้น

2. ภาพลักษณ์ใหม่ของผู้หญิงบาร์เบียร์ภายหลังการพัฒนาความสัมพันธ์กับลูกค้าฝรั่ง

เครื่องมือในการธำรงความสัมพันธ์แบบใหม่ของผู้หญิงบาร์เบียร์ คือ การใช้ความเป็นหญิงในแบบเดิมภายใต้จินตนาการใหม่เรื่องผู้ชายฝรั่งตามความคาดหวังที่นำเสนอข้างต้น ด้วยความคิดดังกล่าว ทำให้ผู้หญิงหลายคนออกจากการทำงานกลางคืนและไปตั้งต้นชีวิตใหม่กับผู้ชายฝรั่ง การพัฒนาความสัมพันธ์มีทั้งระยะยาวและระยะสั้น จากการศึกษาพบว่า ภาพลักษณ์ใหม่ของผู้หญิงภายหลังจากที่ปรับความสัมพันธ์กับผู้ชายที่เป็นลูกค้าไปสู่แฟนพบว่ามีสองลักษณะ ได้แก่ 1. ภาพลักษณ์ของผู้หญิงที่อิงอยู่กับผู้ชายฝรั่ง 2. ภาพลักษณ์ของผู้หญิงในฐานะหญิงบาร์เบียร์ที่รักษาระยะห่างทางอารมณ์จากลูกค้า

1. ภาพลักษณ์ใหม่ของผู้หญิงที่อิงอยู่กับผู้ชายฝรั่ง

จุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงบาร์เบียร์กับลูกค้าชาวต่างประเทศนอกเหนือการค้าประเวณีเกิดขึ้นได้ภายในช่วงเวลาสั้น ๆ การพัฒนาความสัมพันธ์จึงมีทั้งระยะสั้นและระยะยาว การตัดสินใจออกจากการงานกลางคืนเพื่อไปอยู่กับลูกค้าฝรั่งเป็นขั้นตอนสำคัญ เพราะการเป็นลูกค้าที่ดี ไม่ได้หมายความว่าต้องเป็นแฟนหรือสามีที่ดีเสมอไป อย่างไรก็ตาม ผู้หญิงที่ทำงานในบาร์เบียร์ทุกคนหวังว่าตนเองจะมีโอกาสได้เจอฝรั่งที่ยินดีรับเลี้ยง จากการศึกษาพบว่า การใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันในช่วงเวลาหนึ่งของผู้หญิงไทยกับผู้ชายฝรั่งมี 3 ลักษณะด้วยกัน ได้แก่

ลักษณะแรก เป็นการใช้ชีวิตโดยที่ทั้งคู่อยู่ในประเทศไทย ในหลายกรณีพบว่า ผู้ชายฝรั่งเหล่านี้เมื่อตกลงปลงใจกับหญิงสาวที่พบกันในบาร์เบียร์แล้ว ฝ่ายชายจะยื่นข้อเสนอให้ฝ่ายหญิงออกจากงานและตนเป็นฝ่ายเลี้ยงดู การใช้ชีวิตคู่ลักษณะนี้พบว่า ฝ่ายชายจะลงทุนเปิดบาร์เบียร์โดยช่วยกันบริหารงานทั้งสองคน หรือไม่ฝ่ายชายก็ทำงานประจำในจังหวัดเชียงใหม่

แม้ว่า ภาพลักษณ์โดยรวมของผู้หญิงที่มีผู้ชายฝรั่งเศสฐานะดีล้อมรอบจะถูกเรียกว่าเป็น “มาดาม” ในหมู่นักหญิงบาร์เบียร์ แต่สถานภาพของผู้หญิงที่อยู่กินกับผู้ชายฝรั่งกลับมีหลากหลายแบบ เช่น อยู่กินฉันท์สามีภรรยาและช่วยกันทำงานในกรณีที่เปิดบาร์เบียร์ ในบางกรณีทั้งคู่จดทะเบียนสมรสกับผู้ชายฝรั่ง และมีอีกจำนวนไม่น้อยที่ฝรั่งเช่าอพาร์ทเมนท์ให้อยู่ มอบเงินให้ใช้เป็นประจำ และแวะเวียนมาหลับนอนด้วยเป็นครั้งคราว แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า ตลอดระยะเวลาสองปีในพื้นที่ศึกษา ผู้ศึกษาไม่เคยได้ยินคำเรียกตนเองหรือคำเรียกจากคนใกล้ชิดในฐานะที่เป็น “เมียน้อย” ในกลุ่มนักหญิงบาร์เบียร์ ผู้หญิงมักจะเรียกผู้ชายฝรั่งด้วยคำเรียกพื้นฐานในลักษณะเดียวกันว่า “แฟน หรือผัว” เท่านั้น

ในกรณีที่ฝรั่งรับเลี้ยงดูและทั้งคู่ยังอยู่ในประเทศไทยพบว่า หลายคู่ยังคงออกมาเที่ยวกลางคืนแวะเยี่ยมเยียน ตลอดจนถึงการเลี้ยงดื่มเพื่อนฝูงที่คุ้นเคย ผู้หญิงที่ “ได้ดี” เหล่านี้ หากทำตัว “ดี” กล่าวคือไม่กรีดกรายหรือแสดงท่าทางหยิ่งผยอง และอวดตัวว่าได้ดีกว่าเพื่อนร่วมงานคนอื่น ๆ เธอเหล่านั้นก็จะไม่ถูกติฉินนินทาจากอดีตเพื่อนร่วมงานมากนัก และหากถึงวันที่เธอผู้นั้น “ตกอับ” ก็ยังได้รับการช่วยเหลือจากคนแวดล้อม เช่น การยอมให้กลับเข้าทำงานในบาร์เบียร์แห่งเดิม เป็นต้น

ลักษณะที่สอง ผู้หญิงเดินทางไปใช้ชีวิตกับผู้ชายในต่างประเทศ

จากการพูดคุยกับผู้หญิงพบว่า มีผู้หญิงจำนวนหนึ่งเดินทางไปใช้ชีวิตกับฝ่ายชาย ประเทศที่ผู้หญิงเดินทางไป ได้แก่ เยอรมัน ฝรั่งเศส สวิตเซอร์แลนด์ และสก็อตแลนด์ คู่ที่มีความสัมพันธ์เป็นเวลามากกว่าสองสามปีขึ้นไป ส่วนใหญ่ฝ่ายหญิงจะหางานทำในประเทศนั้น ๆ เช่น การทำงานตามร้านอาหาร การรับจ้างทำงานตามโรงงาน เนื่องจากว่า ผู้ชายไม่ได้มีฐานะดีมากพอที่ฝ่ายหญิงจะนั่งดูรายได้ ต่างฝ่ายต่างต้องช่วยกันทำงาน ผู้ศึกษาไม่ได้รับรู้ประสบการณ์ด้านลบในต่างประเทศของผู้หญิงในกลุ่มศึกษาโดยตรง หากแต่ได้ฟังจากคำบอกเล่าในกลุ่มนักหญิงบาร์เบียร์ถึงเพื่อนร่วมอาชีพบางคนที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์เลวร้าย เช่น กรณีหนึ่งพบว่า ผู้หญิงต้องถูกฝ่ายชายบังคับให้อยู่กับบ้านเท่านั้น ห้ามออกไปนอกบ้าน และวันหนึ่งผู้หญิงก็ฝ่าฝืนคำสั่งนั้น เธอถูกผู้ชายลงโทษด้วยการตัดหัวนมทั้งสองข้างของเธอ หลังจากนั้นทั้งคู่ก็คืนดีกัน ฝ่ายหญิงรักษาตัวจนหาย เป็นต้น

โดยปกติ ผู้หญิงที่เดินทางไปอยู่ต่างประเทศกับฝ่ายชายมักจะกลับมาที่เมืองไทยในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยวคือราวเดือนพฤศจิกายน ถึง มกราคม ผู้ศึกษาได้มีโอกาสพูดคุยกับผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งในอดีตเคยทำงานบาร์และพบรักกับหนุ่มสวิตเซอร์แลนด์ เธอเล่าถึงชีวิตในต่างแดนว่า

“อยู่โน่นพี่ก็ไปทำงานที่ร้านอาหารไทย ปีเตอร์ทำงานเป็นวิศวกร ที่โน่นได้เงินค่อนข้างดีนะ แต่ผู้อยู่ที่เมืองไทยไม่ได้หรอก สนุกกว่า ยิ่งหน้าหนาวยิ่งไปกันใหญ่ พอหนาวที่จะต้องเดินทางไปต่างประเทศ แต่มีฝัวก้อย่างว้าแหละนะ ห้ามโน่น ห้ามนี่ ปีเตอร์เขาจะเข้มงวดไม่ยอมให้สูบบุหรี่ดื่มเหล้านาน ๆ ที่ได้ แต่ห้ามดื่มจนเมา แต่บุหรี่นี่ห้ามสูบเลย เวลาที่จะสูบต้องแอบเอา”

ลักษณะที่สาม การเดินทางไปมาเป็นครั้งคราวของฝ่ายชาย

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายฝรั่งหลายคู่พบว่า ถึงแม้จะจดทะเบียนสมรสกัน ฝ่ายชายก็เดินทางกลับไปทำงานที่บ้านเกิด บางโอกาสจะชวนฝ่ายหญิงไปบ้าง แต่ส่วนใหญ่ผู้หญิงจะใช้ชีวิตที่บ้านเกิดของเธอมากกว่า โดยฝ่ายชายเป็นผู้ออกเงินสร้างบ้านหลังใหม่ให้

ผู้ศึกษาได้มีโอกาสไปร่วมงานแต่งงานอย่างเอิกเกริกของหญิงชายคู่หนึ่ง ฝ่ายชายเป็นชาวเยอรมัน ส่วนฝ่ายหญิงเป็นคนเชียงใหม่ เรียนจบชั้นมัธยมศึกษา เคยมีสามีคนไทยมาแล้ว มีลูกสาวด้วยกันหนึ่งคน หม่อมเยอรมันและสาวไทยรู้จักกันที่บาร์เบียร์แห่งหนึ่ง ความสัมพันธ์เริ่มต้นในบริบทการค้าประเวณี ทั้งคู่ใช้เวลาติดต่อกันราวหนึ่งปี ในที่สุดก็ตัดสินใจแต่งงานกัน โดยเดินทางไปจดทะเบียนสมรสที่เยอรมัน และจัดงานแต่งงานที่บ้านเกิดของฝ่ายหญิง ปีหนึ่ง ๆ ผู้เป็นสามีจะเดินทางมาเมืองไทยราว 2-3 ครั้ง สลับกับการเดินทางไปเยอรมันของฝ่ายหญิง โดยที่ฝ่ายหญิงยังอยู่ในบ้านเดียวกับกับพ่อแม่และลูกสาวของเธอที่ฝ่ายชายปรับปรุง ต่อเติมให้ หลังแต่งงาน หญิงผู้นี้ออกเที่ยวกับเพื่อนฝูงเป็นครั้งคราวระหว่างที่สามีไม่อยู่ แม้ว่าเธออยากจะเที่ยวมากกว่านั้น แต่เธอก็ไม่กล้าทำ

“จริง ๆ อยากออกมาเที่ยวบ่อย ๆ นะ คิดถึงเพื่อน แต่เพื่อนฝูงในเชียงใหม่ของเขาเยอะ ออกเที่ยวมากเกินไป เขารู้เข้าจะเกิดเรื่องหึงหวงกันเปล่า ๆ”

แต่หญิงสาวหลายคนที่มี “หนีฝั้ว” ออกเที่ยว ระหว่างที่สามีของเธออยู่ต่างประเทศ ตลอดจนรวมถึงการแอบมีความสัมพันธ์กับชายอื่นก็มีตัวอย่างให้เห็นอยู่ไม่น้อย การระมัดระวังภาพลักษณ์ของผู้หญิงที่แม่จะ “ได้ดี” แล้วก็ตาม เป็นเรื่องผู้หญิงต้องให้ความสำคัญ ดังเช่นที่สาวมากประสบการณ์ในวงการบาร์เบียร์ของเชียงใหม่คนหนึ่งพูดไว้ว่า

“ผู้หญิงบางคนได้ดีแล้ว ทำตัวเป็นมาตาม ปากบอกว่า มาเที่ยว มาเที่ยว แต่มาหาฝั้ว จะบอกให้นะ ในวงการนี้ เข้าแล้วออกยาก อย่ามาดูถูกกันเองเลย บางคนมีฝั้วเป็นตัวเป็นตนแล้วยังมีฝั้ว”

คำพูดดังกล่าวของสาวใหญ่ในวงการบาร์เบียร์สะท้อนให้เห็นว่า การจัดการภาพลักษณ์ต่ออดีตเพื่อนร่วมงานเป็นเรื่องสำคัญ ไมเช่นนั้นแล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับผู้ชายที่เป็น “ฝั้ว”

สงเสียดยิ่งดู อาชญุตกลงได้อย่างง่ายดาย ด้วยคำพูดปากต่อปากของพฤติกรรมฝ่ายหญิงในเรื่อง ชู้สาว

จากกล่าวได้ว่า ภาพลักษณ์ของผู้หญิงที่อิงอยู่กับผู้ชายฝรั่งมีหลายสถานภาพภายใต้เงื่อนไขของลักษณะการจัดวางความสัมพันธ์ดังที่ได้กล่าวไปข้างต้น และเพื่อให้เห็นถึงรายละเอียดของวิถีคิด การแสดงออก ตลอดจนการปรับความสัมพันธ์ของผู้หญิงกับลูกค้ำที่เปลี่ยนสถานภาพมาเป็น “แฟน” จึงเลือกนำเสนอเป็นกรณีศึกษาชีวิตผู้หญิงคนหนึ่งชื่อหล้า เหตุที่เลือกนำเสนอชีวิตของเธอเนื่องจาก เธอเป็นตัวอย่างหนึ่งของผู้หญิงที่ได้ชื่อว่า “ประสบความสำเร็จ” ในกลุ่มผู้หญิงบาร์เบียร์และดำรงความสัมพันธ์กับแฟนเป็นเวลากว่า 4 ปี ซึ่งถือว่าเป็นระยะเวลาที่ค่อนข้างยาวเมื่อเปรียบเทียบกับประสบการณ์ผู้หญิงบาร์เบียร์กับผู้ชายฝรั่งโดยทั่วไป อีกทั้งเธอยังเป็นตัวอย่างของผู้หญิงที่ยุติการทำงานในบาร์เบียร์

หล้า ผู้หญิงบาร์เบียร์ที่ได้ชื่อว่าประสบความสำเร็จ

เส้นทางชีวิตของหล้า เข้าสู่โลกการค้าประเวณีในรูปแบบที่หลากหลาย ครั้งที่ยังเป็นสาวรุ่น หล้าออกจากหมู่บ้านที่อยู่ชานเมืองของจังหวัดลำปางเข้าสู่ตัวเมือง ออกหางานรับจ้างทำแรงผลัดวันในเรื่องเศรษฐกิจ หล้าเข้าสู่การโอบอุ้มของเจ้าแค้นหนึ่งในจังหวัดลำปางในฐานะของเมียเก็บ ชายชราชาวไทยเชื้อสายจีนผู้นี้มีหญิงสาวฐานะเดียวกับหล้าหลายคน เขาให้ที่พักและเงินเจือด้านการเงินโดยแลกเปลี่ยนกับการมีเพศสัมพันธ์เป็นครั้งคราว เรื่องราวในอดีตที่ปวดร้าวผ่านคำบอกเล่าเพียงสั้น ๆ เท่านั้น หล้าก้าวเข้าสู่อนาคตที่คาดหวังว่าจะดีขึ้นกว่าเดิมในจังหวัดเชียงใหม่ โดยทำงานใน “ซ่อง” ที่ปัจจุบันเธอเรียกสถานที่ทำงานในอดีตว่า “บ้านสาว” จนกระทั่งเพื่อนรุ่นพี่แนะนำให้เธอก้าวเข้าสู่โลกบาร์เบียร์เมื่อเกือบสิบปีที่ผ่านมา เวลานั้นเธอได้ทำงานในบาร์ที่ถือว่ามีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักดีในหมู่ฝรั่ง

หล้าในวัยสามสิบปีต้น ๆ ไม่เคยผ่านการมีลูกมาก่อน เมื่อถามหล้าถึง “แฟน” คนแรกในชีวิตของเธอ เธอตอบว่า

“ไม่รู้จะเรียกว่าแฟนหรือเปล่า ผู้ชายคนนั้นรู้จักกันแถวบ้าน ตั้งแต่ตอนเป็นสาว รูปร่างสูงใหญ่ เป็นคนอบอุ่นและดีมาก”

ครั้งแรกที่พบกัน ผู้ชายไทยคนนี้คิดว่าหล้าคือน้องสาวของเธอ ซึ่งหน้าตาละม้ายเธอมาก ก็เลยมีการเกี้ยวพาราสีตามประสาหนุ่มสาว ผู้ชายคนนี้เป็น “คนดี” ในสายตาของหล้า ทั้งคู่ไม่มีความสัมพันธ์ลึกซึ้ง เพียงแค่เป็นการพูดคุยกันเสียมากกว่า ทุก ๆ สงกรานต์ที่หล้ากลับบ้าน ชายคนนี้จะแวะมาเยี่ยมเยียนเธอเสมอ แม้ว่าเขาจะแต่งงานไปแล้วก็ตาม นอกจากนี้เธอยังเคยมี “แฟน” เป็นอาจารย์สอนหนังสือที่โรงเรียนประจำอำเภอ เขาเป็นคน “ไม่ดี” ในสายตาของหล้า

เพราะหวังแต่เพียงหยิบยืมเงินทองจากเธอและมักแสดงท่าทางว่ารักเธอ ส่วนผู้ชายไทยคนที่สาม ที่เธอพูดถึงเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย รู้จักกันเมื่อครั้งที่ชายหนุ่มไปเที่ยวบ้านสาวที่หล้าทำงานอยู่ ทั้งคู่เขียนจดหมายติดต่อกัน นัดพบไปเที่ยวด้วยกันหลายครั้ง เขาเป็นคนดีในสายตาของเธอ เพราะไม่เคยทำท่าคดถูกเธอทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเธอทำงานอยู่ในบ้านสาว ผู้ชายไทยคนสุดท้ายที่หล้าพูดถึง เป็นผู้ชายที่พบสมัยที่ทำงานอยู่ในบ้านสาวเช่นกัน เขาเป็นลูกค้ำของเธอเช่นเดียวกับหนุ่มนักศึกษาผู้นั้น ทั้งคู่คบหากันชั่วระยะเวลาหนึ่ง เมื่อครอบครัวของฝ่ายชายไม่ยอมรับให้ลูกชายของเขาพัฒนาความสัมพันธ์กับผู้หญิงที่ค้ำประเวณี ความสัมพันธ์จึงสิ้นสุดลง

ปัจจุบันหล้าบอกว่า เธอไม่ชอบผู้ชายไทย ในความหมายที่ว่า จะหามาเป็นคู่ชีวิต เธอให้เหตุผลว่า ผู้ชายไทยไม่สนใจความรู้สึกของผู้หญิง ผู้ชายไทยมักจะให้ผู้หญิงเป็นฝ่ายหาเลี้ยงเสียมากกว่า นอกจากนี้ผู้ชายไทยยังชอบดื่มเหล้ามาก เจ้าชู้ และเวลามีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายไทยไม่มีความนุ่มนวล และสุดท้ายก็คือผู้ชายทิ้งภาระในเรื่องการดูแลบ้านและลูกให้กับผู้หญิงแต่เพียงผู้เดียว ภาพลักษณ์เกี่ยวกับผู้ชายไทยเหล่านี้ หล้าประมวลจากประสบการณ์ตรงที่เธอรู้จักกับผู้ชายในสถานภาพต่าง ๆ นับตั้งแต่แฟนบางคนที่พบเจอ ผู้ชายไทยที่มาเป็นลูกค้ำเมื่อครั้งทำงานบ้านสาว และผู้ชายที่รายล้อมตัวเธอ ไม่ว่าจะเป็น พ่อที่เมื่อครั้งยังมีชีวิตชอบดื่มเหล้า น่องชาย พี่เขย รวมถึงบรรดาสามีของเพื่อน ๆ ที่เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ในครอบครัวที่เธอรับรู้

หล้าหันเหมาชื่นชอบผู้ชายฝรั่งตั้งแต่เธอเข้าสู่วงการบาร์เบียร์ เธอบอกว่า ประการแรกเป็นเรื่องเงินทอง ที่ผู้ชายมีความรับผิดชอบในการส่งเสียเลี้ยงดู ประการที่สองคือผู้ชายฝรั่งเอาใจใส่ความรู้สึกของผู้หญิง นอกจากนี้ในเรื่องเช็กลีซังมีความนุ่มนวลมากกว่า และประการสุดท้ายคือการแบ่งปันดูแลภาระงานในบ้าน เธอยกตัวอย่างว่า ระยะเวลาที่เธอใช้ชีวิตอยู่กับผู้ชายฝรั่ง หากเธอเป็นฝ่ายทำอาหาร ผู้ชายก็จะอาสาทำความสะอาดภาชนะให้ เป็นต้น

ถึงวันนี้ หล้ามีผู้ชายฝรั่งสองคนในชีวิต คนแรกเป็นหนุ่มอเมริกันเชื้อสายญี่ปุ่น อีกคนหนึ่งเป็นหนุ่มเยอรมัน หล้ารู้จักกับหนุ่มอเมริกันเชื้อสายญี่ปุ่นเมื่อครั้งที่เธอทำงานบาร์เบียร์ได้ราวปีเศษ ใช้เวลาทำความรู้จักกันราวหนึ่งสัปดาห์ หลังจากนั้นฝ่ายชายส่งเงินมาให้เธอตลอดจนถึงบัดนี้เป็นเวลา 4 ปีแล้ว หล้าเล่าถึงความรู้สึกเล็ก ๆ ของเธอว่า เธอไม่ได้ประทับใจในตัวชายหนุ่มวัย 40 ปีเศษคนนี้เลย "เขาเป็นคน "ซื่อมือ" อยู่ด้วยนาน ๆ แล้วรู้สึกเบื่อหน่าย ไม่มีความสุข" หน้าซ้ำเธอยังรู้สึกขยะแขยงเมื่อฝ่ายชายสัมผัสเนื้อตัวร่างกาย สำหรับหล้าแล้ว "ความรัก" เป็นเรื่อง "ความรู้สึก" ไม่อาจจะบอกถึงเหตุผลอย่างชัดเจนได้ ความรู้สึกรักปรากฏเด่นชัดขึ้นเมื่อเธอเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างตัวเธอกับหนุ่มเยอรมันที่เธอรู้จักที่หลังหนุ่มอเมริกันเชื้อสายญี่ปุ่นไม่นานนัก

หล้าเล่าถึงหนุ่มเยอรมันว่า เธอพบกับเขาในบาร์เบียร์แห่งหนึ่งช่วงนั้นเธอเลิกทำงานในบาร์เบียร์แล้ว เนื่องจากหนุ่มอเมริกันส่งเสียเลี้ยงดู ความรู้สึกที่เธอมีต่อหนุ่มเยอรมันเป็นไปในแง่บวก ทุกครั้งที่เธออยู่ใกล้เขาแล้วมีความสุข นี่คือนิยามเกี่ยวกับ “ความรัก” ของหล้า

ความรู้สึกที่หล้ามีต่อหนุ่มอเมริกันซึ่งหน้าตาและสีผมบ่งชี้ถึงเชื้อสายญี่ปุ่นคือความสำนึกในบุญคุณที่เขาจุนเจือเงินทองให้ทั้งตัวเธอและบุคคลในครอบครัว เขามีอาชีพเป็นวิศวกรเดินทางไปทำงานในต่างประเทศครั้งละหลาย ๆ เดือน มีรายได้ค่อนข้างดี เขาเคยผ่านการมีครอบครัวแล้วแต่ไม่มีลูก ปัจจุบันยังไม่ได้หย่าขาดจากภรรยาชาวอเมริกันแต่แยกกันอยู่ หล้ายอมรับว่า เพื่อนฝูงที่ใกล้ชิดกับเธอมีส่วนทำให้เธอตัดสินใจหยุดการทำงานบริการในบาร์เบียร์และเข้าสู่การโอบอุ้มจุนเจือของหนุ่มอเมริกันผู้นี้

“ตอนนั้น คิดอยู่นานว่าจะเอาอย่างไรดี เพื่อนที่รักกันเขาบอกว่า ความรักนั้นกินไม่ได้หรอกนะ ที่สำคัญคือ ผู้ชายต้องรักเราและช่วยเหลือเราได้”

หล้ายุติการทำงานบริการทางเพศโดยสิ้นเชิง หนุ่มอเมริกันเปิดบาร์เบียร์ให้ตามคำแนะนำของหล้า โดยที่เธอเป็นฝ่ายตัดสินใจในทุกเรื่อง และมีฝ่ายชายสนับสนุนเงินทอง เขาซื้อรถยนต์ ที่ดิน และปลูกบ้านหลังใหญ่ให้เธอที่บ้านเกิด ตามคำขอของฝ่ายหญิงทุกประการ

“เขาดีกับเรามาก แต่เรายังไม่ได้รักเขา เพียงแต่รู้สึกซาบซึ้งในความดีของเขาที่ปฏิบัติกับเรา”

ความเป็นอัคริณมำขาวเป็นภาพลักษณ์ของหนุ่มอเมริกันเชื้อสายญี่ปุ่นรายนี้อย่างเด่นชัดที่สุด ทั้ง ๆ ที่ หล้าไม่ได้มีเพศสัมพันธ์กับเขามาเป็นเวลาหลายปีแล้วนับตั้งแต่คบหากันมา ฝ่ายชายไม่ได้เร่งรีบแต่ประการใด เขาเข้าใจว่า เป็นเพราะหล้าทำงานบริการทางเพศมานาน ทำให้เธอรู้สึกไม่ดีในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย และเขาก็ยินดีปล่อยให้เวลารักษาความรู้สึกที่เลวร้ายเหล่านั้น หล้าเล่าถึงความรู้สึกของเธอในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ว่า

“ไม่รู้ทำไมเหมือนกันนะ เรารู้สึกกับเขาเหมือนพี่ชาย เหมือนพ่อ เรื่องอย่างนั้นเลยไม่มีปกติเวลาที่มีเช็ทส์ที่ไรเจ็บมากทุกที เพราะเราไม่เคยมีลูกมาก่อนด้วย ช่องคลอดเล็ก ถ้าคนมีลูกมาแล้ว อาจจะค่อยยังชั่วหน่อย เราไม่ได้ทำงานมาหลายปีแล้ว นาน ๆ นอนกับแฟน (หนุ่มเยอรมัน) ยังเจ็บมาก ตอนมีอะไรกันก็มีอารมณ์ แต่พอเสร็จแล้วมันจะรู้สึกแสบ เพราะเราตัวเล็กและของฝรั่งก็ใหญ่ สมัยก่อนเวลาทำงาน ต้องใช้น้ำยาหล่อลื่น ทาตอนที่แชกใส่ถุงยางแล้ว และเราก็ทาที่ช่องคลอดเราด้วย แชกเขาก็อู๋ เวลานอนกับแชกเสร็จ ล้างด้วยสบู่จะรู้สึกแสบมากเลย”

นับตั้งแต่ที่หนุ่มอเมริกันเป็น “แฟน” ของหล้า ปีหนึ่ง ๆ เขาจะเดินทางมาหาหล้าราว 3-4 ครั้ง ขึ้นอยู่กับโอกาสในการลาหยุดงาน มาพักด้วยครั้งละราว 2-3 สัปดาห์ ฝ่ายชายมักจะมีของขวัญมาฝากเธอทุกครั้ง โดยเฉพาะน้ำหอม ฝ่ายหญิงจะพาแฟนชาวอเมริกันของเธอไปทำผม

จัดแจงในเรื่องเครื่องแต่งกายให้ และพาเขาไปเยี่ยมบ้านเกิดของเธอ โดยที่แม่และพี่น้องของหล้าต่างยอมรับใน "ความดี" ที่หนุ่มใหญ่ผู้นี้ปฏิบัติต่อฝ่ายหญิง

บางครั้งหล้าเดินทางไปยังประเทศอื่น ๆ ที่ฝ่ายชายทำงานอยู่ หรือไปฮอลิเดย์ยังต่างประเทศในช่วงที่ฝ่ายชายลาหยุดพักงานได้ ระหว่างที่อยู่ห่างกัน ทั้งคู่จะผลัดกันโทรศัพท์ถึงกันเกือบทุกสัปดาห์ นอกจากนี้เขายังทำบัตรเครดิตให้หญิงสาวสามารถเบิกเงินใช้จ่ายได้วงเงินเดือนละห้าหมื่นบาท ไม่นับการใช้จ่ายในการซื้อของชิ้นใหญ่ ๆ เช่น รถยนต์ ที่ดิน โทรศัพท์มือถือ เป็นต้น

ภายใต้เงื่อนไขที่ฝ่ายชายเดินทางมาเมืองไทยหาฝ่ายหญิงเป็นครั้งคราว ทำให้เงื่อนไขของความสัมพันธ์มีลักษณะใกล้เคียงกับความสัมพันธ์เดิมเมื่อครั้งที่ผู้หญิงยังทำงานบาร์เบียร์และผู้ชายอยู่ในฐานะลูกค้าโดยเฉพาะอย่างยิ่งการปรับตัวในแง่ของบทบาทการดูแลเอาใจใส่ ผู้หญิงมีอิสระในกิจกรรมอื่น ๆ ตามปกติโดยไม่ต้องขึ้นอยู่กับความต้องการของฝ่ายชาย อย่างน้อยที่สุดฝ่ายชายที่ได้ชื่อว่าเป็นแฟนรับรู้เรื่องราวบางด้านที่เกี่ยวข้องกันเท่านั้น ขณะที่ฝ่ายหญิงมีความมั่นคงในเรื่องเศรษฐกิจ และมีเสรีภาพในการแสดงออกของตนเอง

ดังเช่นในกรณีของหล้า ระหว่างที่เธออยู่ในความโอบอุ้มด้านเศรษฐกิจจากหนุ่มอเมริกันเชื้อสายญี่ปุ่น หล้ายังคงติดต่อกับหนุ่มเยอรมัน-ผู้ชายที่เธอบังใจให้อยู่เป็นระยะ ๆ ในปีหนึ่ง ๆ หนุ่มเยอรมันจะเดินทางมาเชียงใหม่ในช่วงฤดูการท่องเที่ยวและทั้งคู่จะเดินทางไปเที่ยวต่างจังหวัดและบางครั้งเดินทางไปต่างประเทศด้วยกัน โดยที่ฝ่ายชายเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายให้เธอ หญิงสาวยังคงเคยเดินทางไปพักยังบ้านเกิดของหนุ่มเยอรมันรายนั้นนานนับเดือน และเขารู้ดีว่า หล้ามีหนุ่มอเมริกันเชื้อสายญี่ปุ่นเป็นผู้อุปถัมภ์ในเรื่องการเงิน

"สำหรับผู้หญิงที่เรียนหนังสือแค่ป.4 ยากจน เมื่อได้พบผู้ชายฝรั่งที่มีเงิน ดูแล เป็นสิ่งที่ผู้หญิงต้องการ แต่ถ้าผู้หญิงที่มีการศึกษา ไม่ต้องพึ่งเรื่องเงินทองจากผู้ชาย สังเกตดูสิผู้หญิงที่ทำงานบาร์ทุกคน มีลูกมาแล้วทั้งนั้น เคยเจอมาแล้วว่า ผู้ชายไทยเป็นยังงัยบ้าง เราโชคดีกว่าผู้หญิงหลายคน เพราะไม่ได้มีลูกกับผู้ชายไทย และก็ไม่ได้คิดอยากมีลูก และไม่คิดอยากจะทำางานด้วย ถ้าเราแต่งงานกับผู้ชายไทยไป ก็คงเป็น ผู้หญิงบ้านนอก มีผัวขี้เมา เลี้ยงลูก ทำงานบ้าน ไม่ได้รู้จักโลกเหมือนทุกวันนี้"

หล้าเป็นหนึ่งในตัวอย่างของ "ความสำเร็จ" ที่ถูกกล่าวขานถึงในหมู่มหาเศรษฐีบาร์เบียร์ การพัฒนาความสัมพันธ์กับผู้ชายต่างชาติ จากลูกค้ายาสูบที่แสดงความรับผิดชอบทางเศรษฐกิจเป็นความใฝ่ฝันของผู้หญิงทุกคน แม้ว่าหล้าจะไม่ได้รับความมั่นคงในชีวิตโดยการแต่งงานหรือจดทะเบียนอย่างถูกต้องตามกฎหมายดังเช่นผู้หญิงบาร์เบียร์บางคนมีโอกาสนั้น แต่เธอพบว่า ช่องทางในการสานสัมพันธ์กับผู้ชายฝรั่งเป็นหนทางหนึ่งที่สร้างโอกาสให้กับผู้หญิงชนบท มีการศึกษา

น้อยและที่สำคัญคือการตกอยู่สภาพที่ต้องเผชิญหน้ากับสามีที่ไม่มีความรับผิดชอบ และปล่อยให้ฝ่ายหญิงเป็นผู้แบกรับภาระในครอบครัว

หล้าตัดสินใจเปิดบาร์เบียร์ภายหลังจากที่เธอได้รับการช่วยเหลือจากหนุ่มอเมริกันเชื้อสายญี่ปุ่นผู้นี้ เวลาผ่านไปเศษในฐานะเจ้าของบาร์ ผู้หญิงหลายคนของเธอคุ้นเคยในหมู่บ้านได้ขอติดตามเธอเข้ามาทำงานในบาร์เบียร์ ความสำเร็จจากประสบการณ์ของตนเองและการมองเห็นช่องทางในการมีชีวิตที่ดีขึ้นจากแถมของเธอก็ทำให้หล้ายินดีให้ความช่วยเหลือผู้หญิงเหล่านี้ในรูปแบบต่าง ๆ นับตั้งแต่เรื่องเงินทอง ที่พัก และเงื่อนไขการทำงาน ผู้หญิงในบาร์เบียร์ที่ทำงานกับหล้ารู้สึกอบอุ่นถึงความอาหารและการผ่อนปรนในการทำงาน เช่น การไม่จำกัดจำนวนครั้งในการออกไปบริการทางเพศกับลูกค้า การไม่เอารัดเอาเปรียบในเรื่องการจ่ายเงินเดือน และการจ่ายเต็ม รวมทั้งสร้าง "ความเป็นพี่น้อง" ในการทำงาน เช่น การหุงหาอาหารรับประทานร่วมกันในบาร์เบียร์ หรือการให้ความช่วยเหลือตามคำร้องขอของพนักงาน เป็นต้น

การเปิดธุรกิจบาร์เบียร์ทำให้หล้าได้เรียนรู้หลายอย่าง ในแง่มุมของการทำธุรกิจให้อยู่รอด เธอพบว่า ไม่ใช่เรื่องง่ายทีเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเธอไม่ได้สร้างกฎเกณฑ์ที่เข้มงวดในเรื่องจำนวนการออกหรือการออกไปกับลูกค้า ทำให้หล้ามีรายได้เข้าบาร์เบียร์อย่างจำกัด ในที่สุดเธอพบว่าธุรกิจดังกล่าวไม่สามารถเลี้ยงตัวได้ บาร์เบียร์มีความหมายเพียงแค่ช่วยคลายเหงาให้เธอมีโอกาสดู "ทำงาน" แต่ไม่ใช่ความฝันที่แท้จริง

ระหว่างที่รอการตั้งกิจการบาร์เบียร์ หล้าเรียนพิเศษเสริมหลายทาง เช่น ฝึกฝนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้นกว่าเดิม การใช้คอมพิวเตอร์ ความรู้ในเรื่องการเพาะปลูกต้นไม้ การเพาะเห็ด เป็นต้น โดยปกติหล้าไม่ได้เป็นคนใช้จ่ายฟุ่มเฟือย เธอดื่มเพียงนาน ๆ ครั้ง ออกเที่ยวกลางคืนนาน ๆ หน ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ในชีวิตหมดไปกับการเลี้ยงดูแม่ ครอบครัวของพี่สาวซึ่งมีพี่ชายและน้องชายสองคน ที่แม้จะอายุห่างจากเธอไม่มากนักแต่มีความรับผิดชอบในตัวเองน้อยมาก นอกจากนี้ยังลงทุนในการทำสวนเกษตรผสมผสานหลายสิบไร่

การลงทุนทำสวนเกษตรที่บ้านเกิดของหล้านับเป็นการวางแผนชีวิตสำหรับบั้นปลายอย่างแท้จริง หลังเลิกธุรกิจบาร์เบียร์ หล้ากลับบ้านที่ลำปางและลงมือปลูกต้นไม้ในสวนอย่างแข็งขันราวปลายฤดูร้อน เธอป่วยหนักเข้าโรงพยาบาลนานเกือบครึ่งเดือน เวลาที่เธอรู้ว่าสักวันต้องมาถึงได้มาเยือนเธอแล้ว บัดนี้เธอมีโรคเอดส์เป็นส่วนหนึ่งของชีวิต เธอเล่าเรื่องนี้ให้ผู้ศึกษาฟังหลังจากออกจากโรงพยาบาล

"คิดเสมอว่า โรคนี้เป็นโรค ๆ หนึ่งเหมือนกับโรคอื่น ๆ น้องรู้ดีว่า มีเชื้อเอช ไอ วี ตั้งแต่ปี 2529 ตอนนั้นรู้จักกับผู้หญิงฝรั่งที่เป็นเจ้าหน้าที่เอ็มพาวเวอร์ เราไปเรียนหนังสือที่นั่น รู้สึกรักและ

ไว้ใจก็เลยบอกกับเขา แต่ไม่กล้าบอกคนไทย เพราะกลัวคนปากมาก ไม่รักษาความลับ น้องดูแลสุขภาพของตัวเองเรื่อยมา ได้อบรมมีความรู้เรื่องโรคนี้ รู้ว่าคนที่ติดเชื้อเอช ไอ วี กับเอดส์ เป็นคนละขั้นกัน ถ้าเรามีจิตใจเข้มแข็ง ดูแลร่างกายเราดี ๆ อยู่ได้ 20 กว่าปีก็มี ที่ผ่านมาน้องไม่เคยกินยาอะไรเลย จนกระทั่งหลังสงกรานต์ รู้สึกว่าร่างกายอ่อนเพลีย ตากแดดมาก และมีเรื่องเครียด พอมาอยู่ห้องพักในเชียงใหม่ รู้สึกเหมือนจะตาย หมอคนที่รักษาก็เก่งนะ มีเพื่อนเคยมารักษาที่นี่ก็อาการดี อ้วนและแข็งแรงมากขึ้น”

หล้าเล่าเรื่องดังกล่าวให้ผู้ศึกษาฟัง ตอนนั้นเราทั้งคู่ต่างรู้จักกันได้เกือบสองปี เธอเริ่มต้นด้วยการชวนไปที่บ้านพักและนำยาจำนวนมากมาให้ดู โดยบอกให้ผู้ศึกษาอ่านฉลากยาเหล่านั้นว่ามีข้อความว่าอย่างไร เมื่อผู้ศึกษาอ่านจบ เธอถามด้วยแววตาสงบนิ่งว่า “ตกใจมั๊ย” ผู้ศึกษาตอบไปว่า “ไม่ตกใจหรอก เพราะหล้าเป็นคนรักษาสุขภาพได้ดี”

ความรู้สึกที่เด่นชัดของผู้ศึกษาในเวลานั้นคือความทึ่งในความแกร่งของผู้หญิงตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งที่ต่อสู้กับเรื่องราวต่าง ๆ ตามจังหวะและโอกาสของชีวิต ภาพลักษณ์ของหล้าคือผู้หญิงเรียบร้อย แสดงความหิวหิวเป็นบางครั้งเมื่อเธอรู้สึกสนุก มีน้ำใจกับคนใกล้ชิดเสมอ และที่สำคัญคือเธอเท่าทันกับความรู้สึกนึกคิดและความเป็นไปในชีวิต

แม้ว่าหล้าจะเป็นผู้หญิงรูปร่างเล็ก บอบบางแต่ดูแข็งแรง เฟิงจะในระยะหลังที่เธอกลับไปทำสวนที่บ้านเกิด ทำให้เธอดูคล้ำและผ่ายผอมไปกว่าเดิมบ้างเล็กน้อย ตลอดระยะเวลาที่รู้จักกัน หล้าไม่เคยแสดงกิริยาที่บ่งบอกถึงความท้อแท้ในชีวิต เธอขยันใฝ่หาความรู้เพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลา และลงมือปฏิบัติเพื่อให้ความฝันของเธอเป็นจริง แนวการดำเนินชีวิตของหล้าแสดงถึงความเข้มแข็ง ต่อสู้ในหลากหลายด้านตั้งแต่วัยเยาว์กระทั่งสู่วัยสาว เธอสรุปชีวิตของตัวเองสั้น ๆ ว่า

“ชีวิตจะเอาอะไรอีก เจอสิ่งดี ๆ มากก็เยอะ ไม่มีอะไรน่าเสียใจ”

พี่น้องในครอบครัวรู้ว่าหล้าป่วย ยกเว้นแม่ของเธอ กับหนุ่มอเมริกันเชื้อสายญี่ปุ่น หล้าเล่าว่าเธอเคยบอกชายหนุ่มไปแล้วว่า เธอติดเชื้อเอชไอวี แต่เขาไม่เชื่อ เขาบอกว่าเธอดูแข็งแรง หากเธอติดเชื้อจริงจะต้องรับประทานยาจำนวนมาก บัดนี้ถึงวันที่หล้าต้องรับประทานยาจำนวนมากติดต่อกันเป็นเวลานาน หล้าคิดว่า ไม่ว่าจะปฏิกิริยาจากฝ่ายชายเป็นเช่นไร เธอต้องบอกเรื่องนี้กับเขาอย่างจริงจังเสียที

“คิดไว้แล้วว่า จะขายที่ดินที่ติดกับถนนแปลงแรกที่ซื้อไว้ คงได้เงินล้านกว่าบาท หรือไม่กี่เอาเงินมาเช่าธนาคาร เอาเงินมารักษาตัว เพราะค่ายาแพงมาก เดือนครึ่งตกราว 2 หมื่นกว่าบาท ไม่รู้ว่าต้องกินยานานแค่ไหน ถ้าขายที่ดินได้ ก็จะแบ่งเงินส่วนหนึ่งให้น้องชาย และญาติพี่น้องอีกคนไว้เรียนหนังสือต่อ ส่วนที่สวนก็ยกให้น้องชายอีกคน เอาไว้เก็บผลไม้ขาย ถ้าเรายังอยู่กับเขา

(หนุ่มอเมริกันเชื้อสายญี่ปุ่น) ก็คงไม่ต้องรบกวนใคร แต่ถ้าไม่มีใคร อาจขอส่วนแบ่งจากการขายผลไม้ไว้กินบ้าง น้องกินไม่มากหรอก ตัวเล็กนิดเดียว”

นี่คือแผนการณ์ที่เธอตระเตรียมไว้รับมือกับชะตากรรมที่จะเกิดขึ้น เมื่อหนุ่มอเมริกันเชื้อสายญี่ปุ่นรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เขาตอบเธอมาทางอินเทอร์เน็ตว่า “ไม่ต้องคิดอะไรมาก ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ในการรักษาอาการเจ็บป่วยเขายินดีที่จะดูแลรับผิดชอบทั้งหมด ขอเพียงให้คุณรักษาสุขภาพของตนเองให้ดีที่สุดเท่านั้น”

ผู้ศึกษาถามหนุ่มอเมริกันเชื้อสายญี่ปุ่นในวันที่ทำบุญขึ้นบ้านหลังใหม่ที่บ้านเกิดของหล้าว่า เขาคิดอย่างไรกับความสัมพันธ์ของเขากับหญิงสาวชาวไทยผู้นี้ เขาตอบสั้น ๆ ว่า “I don't know ,it 's my fate”

หล้าในวัย 30 ปี เศษ ยุติการทำงานบริการทางเพศอย่างถาวร ชีวิตส่วนใหญ่ดูแลสวนที่บ้านเกิด ยามเมื่อเธอรู้สึกเหงา จะมาเยี่ยมเยียนเพื่อนฝูงเป็นครั้งคราวในเชียงใหม่ เธอติดต่อกับ “แฟน” หนุ่มอเมริกันเชื้อสายญี่ปุ่นเป็นประจำทางโทรศัพท์ และราวสองสามเดือน ฝ่ายชายจะกลับมาอยู่กับเธอที่บ้านพักหลังใหญ่ที่เขาเป็นผู้สร้างตามแบบแปลนที่ฝ่ายหญิงต้องการ ระหว่างที่อยู่บ้านพัก ฝ่ายชายถางหญ้า เลี้ยงปลา ขณะที่ฝ่ายหญิงดูแลงหาอาหารให้เขา และเข้ามาเที่ยวในเชียงใหม่เป็นครั้งคราว

“เอดส์” เป็นความเจ็บป่วยที่คุกคามชีวิตเพื่อนรอบข้างของหล้าหลายคน เพื่อนรักบางคนของเธอมิรายได้หลักทั้งชีวิตจากการค้าประเวณีหลากหลายรูปแบบต้องจบชีวิตลงด้วยโรคนี้ท่ามกลางห้วงแครงของเพื่อนร่วมอาชีพ เพื่อนบางคนมีอาการทรุดโทรมอย่างเห็นได้ชัดแต่โชคยังดีมีแฟนฝรั่งเลี้ยงดูและเป็นกำลังใจให้ หล้าบอกว่าเธอเกลียดเป็นที่สุดเมื่อได้ยินโฆษณาที่ใช้เสียงต่ำ ๆ พูดว่า “...เอดส์ ตาย ไม่มีทางรักษา ....” เธอบอกว่า “อยากไปดำคนที่ทำโฆษณา ทำให้คนกลัวมากกว่าจะเกิดความเข้าใจ” สำหรับหล้า เธอประทับใจประคองชีวิตมากกว่าสิบปีแล้ว

โรคที่ทำให้หลายคนท้อแท้กับชีวิตมีความหมายกับหล้าในฐานะที่เป็นโรค ๆ หนึ่งเหมือนโรคอื่น ๆ ภายนอกไม่มีอาการผิดปกติแต่อย่างใด เพียงแต่เธอต้องระมัดระวังในเรื่องอาการเหนื่อยง่ายเป็นบางครั้ง นอกจากนั้นแล้ว หล้าไม่ได้แตกต่างจากมนุษย์ผู้หญิงคนหนึ่งที่ยพยายามต่อสู้ดิ้นรนเพื่อให้ตนเองมีชีวิตที่ดีขึ้น มีความรู้สึกเหงา เศร้าและสนุกขึ้นอยู่กับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในแต่ละสถานการณ์ของชีวิต หล้าเป็นผู้ค้าจนทางด้านเศรษฐกิจบุคคลแวดล้อมในครอบครัว โดยที่เธอมี “แฟนฝรั่ง” ที่เอื้อเพื่อปัจจัยเหล่านี้ให้ สิ่งนี้อาจเป็นความภาคภูมิใจ แต่บุคคลในครอบครัวเป็นเพียงคนแวดล้อมรอบกายที่เธอคอยให้ความช่วยเหลือ สำหรับในด้านจิตใจ หญิงสาวกลับไม่อาจพึ่งพาใครได้ เธอไม่สามารถถ่ายทอดความซับซ้อนทางความรู้สึกให้ผู้ใดล่วงรู้ ได้แต่เก็บงำ

ภาวะเหล่านี้ไว้กับตนเอง หลายครั้งที่ผู้ศึกษาสัมผัสได้ถึง "ความโดดเดี่ยว" ของเธอยามเมื่อหญิงผู้รู้สึกอ่อนแอ ก่อนการตัดสินใจถ่ายทอดเรื่องราวของหล้าในงานศึกษา ผู้ศึกษาได้ถามหล้าถึงความยินยอม เธอตอบว่า "ไม่เห็นเป็นไร ชีวิตเราไม่ได้มีอะไรเสียหายนี่"

2. ภาพลักษณ์ใหม่ของผู้หญิงในฐานะหญิงบาร์เบียร์ผู้รักษาระยะห่างทางอารมณ์

เมื่อความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงและผู้ชายฝรั่งสิ้นสุดลง ผู้หญิงเกือบทั้งหมดจะหวนกลับเข้าสู่การทำงานบาร์เบียร์ กรณีที่เป็นความสัมพันธ์ระยะสั้นกับฝรั่ง เช่น ออกจากบาร์ไปอยู่กับฝรั่งเป็นเวลา 4-6 เดือน เมื่อผู้หญิงกลับเข้ามาทำงานในบาร์เบียร์ พวกเธอยังคงมีความหวังที่จะหาลูกค้าฝรั่งรายอื่น ๆ เป็นเป้าหมายใหม่ต่อไป ขณะที่ผู้หญิงที่มีความสัมพันธ์กับผู้ชายฝรั่งหลายปี และมีอายุมากกว่า 30 ปี ขึ้นไป มีแนวโน้มจะเลือกสร้างความมั่นคงให้กับตนเองด้วยการลงทุนในด้านอื่น ๆ เช่น เปิดบาร์เบียร์ รับจ้างซักอบรีด ขายของระบบผ่อนในกลุ่มผู้หญิง เป็นต้น

การลงทุนด้านอื่น ๆ มักเป็นการลงทุนที่อาศัยเครือข่ายเดิมที่มีอยู่ ผู้หญิงจำนวนหนึ่งจึงเลือกการเปิดบาร์เบียร์ การเปิดกิจการบาร์เบียร์เป็นเรื่องไม่ยาก ขอเพียงมีเงินลงทุนจำนวนหนึ่งเท่านั้น แต่การบริหารให้ธุรกิจอยู่ได้ในระยะยาวเป็นเรื่องไม่่ง่ายนัก เช่น ในกรณีของสาวใหญ่วัย 44 นางหนึ่ง เธอมีประสบการณ์การทำงานในบาร์เบียร์ที่พืชมามากกว่า 10 ปี และเคยไปใช้ชีวิตกับหนุ่มเยอรมันที่ประเทศเยอรมันนานถึง 3 ปี เมื่อความสัมพันธ์สิ้นสุดลง สาวใหญ่ได้หวนกลับเข้าสู่โลกกลางคืนอีกครั้ง ด้วยการลงทุนเปิดบาร์เบียร์ในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยวในปีหนึ่ง แต่แล้วกิจการก็ไปไม่รอด เธอกลับเข้าไปเป็นพนักงานในบาร์เบียร์แห่งหนึ่ง นอกจากนี้เธอยังนำสินค้ามาขายระบบผ่อนส่งให้กับพนักงานในบาร์เบียร์หลายแห่ง รวมทั้งเปิดขายที่ห้องพักของเธอด้วย สินค้าเหล่านั้นล้วนแต่เป็นของใช้ในชีวิตประจำวันในกลุ่มผู้หญิง เช่น ผ้าปูที่นอน เสื้อผ้า เครื่องสำอาง รวมถึงงานอดิเรกเช่น การขายหอย ขายเบอร์ เป็นต้น

ขณะเดียวกัน เธอยังคงยึดงานบริการกลางคืนเป็นแหล่งที่มาของรายได้ทางหนึ่ง ภายใต้การจัดการภาพลักษณ์ที่สามารถดึงดูดลูกค้าและไม่มีความผูกพันด้านอารมณ์ต่อลูกค้าดังเช่นผู้หญิงบาร์เบียร์ที่มีประสบการณ์น้อยมักจะเกิดขึ้นได้ง่าย การสร้างภาพลักษณ์ใหม่ของผู้หญิงภายหลังจากผ่านประสบการณ์การใช้ชีวิตกับผู้ชายฝรั่งบนความสัมพันธ์แบบชั่วคราวที่ฝ่ายหญิงพึ่งพาทางเศรษฐกิจฝ่ายชาย และไม่อาจพัฒนาความสัมพันธ์ต่อไปได้นั้น ผู้หญิงสร้างตัวตนใหม่โดยมองว่าตนเองเป็นเจ้าของชีวิตของตนเอง กล่าวคือ มีความเป็นอิสระมากขึ้นในแง่ของการมีชีวิต ความคาดหวังในชีวิตของผู้หญิงเปลี่ยนแปลงไป จากแต่เดิมต้องอาศัยผู้ชายฝรั่งเป็นเครื่องบ่งชี้ตัวตนเพื่อการสร้างสถานภาพใหม่ แต่ประสบการณ์ทำให้พวกเธอเลือกจะพึ่งพาตนเองทั้งในแง่ของ

เศรษฐกิจและในแง่ของสถานภาพของความเป็นหญิงที่ไม่แขวนตนเองไว้กับบทบาทของภรรยาที่อาศัยสามีเป็นเครื่องบังซึ่งถึงสถานภาพของตัวตนในความเป็นผู้หญิงดี โดยเฉพาะในเรื่องเช็กล์ที่ถูกควบคุมโดยผู้ชายที่มีฐานะเป็นสามีเท่านั้น

ในทางกลับกันผู้หญิงกลับใช้เช็กล์เป็นเครื่องมือในการบริหารตัวตน จริงอยู่แม้ว่าผู้หญิงยังคงแสวงหาโอกาสต่าง ๆ จากผู้ชายฝรั่งที่เป็นลูกค้า แต่การแสวงหาดังกล่าวเป็นการแสวงหาที่ใช้ภาพลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับเช็กล์เป็นเครื่องมือในการบริหารความสัมพันธ์ ซึ่งแตกต่างโดยสิ้นเชิงกับการสร้างตัวตนโดยที่ต้อพึ่งพาผู้ชายฝรั่งเป็นเครื่องบังซึ่งถึงสถานภาพใหม่ของความเป็นผู้หญิงดีที่ผู้หญิงประสบความสำเร็จน้อยหลายคนโยเยหาในช่วงแรกของการทำงาน

เพื่อให้เห็นถึงเงื่อนไขต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว ผู้ศึกษาจึงเลือกนำเสนอเป็นกรณีศึกษาผู้หญิง 2 คน ได้แก่ แก้วและนา ทั้งคู่ผ่านประสบการณ์การใช้ชีวิตกับผู้ชายฝรั่งมาไม่น้อยกว่า 3 ปี และความสัมพันธ์เหล่านั้นยุติลง ทั้งคู่ตัดสินใจหวนกลับเข้าสู่การทำงานในบาร์เบียร์อีกครั้ง โดยทำงานในต่างสถานภาพกัน กล่าวคือ นากลายเป็นเจ้าของธุรกิจบาร์เบียร์ ขณะที่แก้วทำงานในบาร์เบียร์และลงทุนทำธุรกิจเล็ก ๆ ที่ตนเองเป็นเจ้าของ

นา สาว "ไฮโซ" เจ้าของบาร์เบียร์

นาเป็นหญิงสาวรูปร่างบอบบาง ดวงหน้าโอบเฉียวได้รับการตกแต่งอย่างประณีตริมฝีปากถูกบรรจงวาดด้วยลิปสติกสีน้ำตาลเข้ม ผมหยิกยาวของเธอถูกรวบไว้ด้านหลัง ขณะที่ด้านหน้าเปิดหน้าผากให้เห็นวงหน้าอย่างมั่นใจ เธอสวมชุดกระโปรงสายเดี่ยวสีขาว สั้นเหนือเข่า มีเสื้อตัวเล็กแขนสั้นทับอยู่ด้านนอกคลุมไว้เฉพาะเวลาออกจากบ้านมาทำงาน หรือในช่วงที่ออกไปกับลูกค้านอกบาร์เบียร์ เธอสวมรองเท้าส้นสูงราวสามนิ้ว กลิ่นกายของเธอหอมอ่อน ๆ พอให้คนที่เดินผ่านสัมผัสได้

หญิงสาวทักทายลูกค้าวัย 20 ปลาย ๆ รายหนึ่งด้วยการเข้าไปหอมแก้มทันทีที่เขาก้าวเท้าเข้ามาในบาร์เบียร์ นาเลือกที่นั่งบริเวณเคาน์เตอร์เป็นเก้าอี้ทรงกลมตัวสูงหมุนได้รอบทิศ หญิงสาวสั่งเครื่องดื่มให้อีกฝ่ายโดยไม่ต้องถามไถ่ ฝ่ายชายพยักเพียดเป็นเชิงบอกให้เธอลังเครื่องดื่มบ้าง เธอหันไปสั่งค็อกเทลสำหรับตนเอง ขณะที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ทรงกลมตัวสูงนั้น นามุนตัวหันหน้าเข้าหาฝ่ายชาย เขาสองข้างที่แนบชิดของฝ่ายหญิงอยู่ที่กลางระหว่างขาทั้งสองข้างของชายหนุ่มที่กางออกอย่างจงใจ ทั้งคู่จับกันอย่างอ่อนหวานหลายตอน โอบกอดกันราวกับว่าในบาร์เบียร์แห่งนี้มีเพียงเธอและลูกค้าเท่านั้น นาดื่มค็อกเทลราวสองดื่มขณะที่ฝ่ายชายดื่มเบียร์ไปหนึ่งขวด ในที่สุดหญิงสาวเดินไปหยิบเสื้อคลุมตัวนอกที่หลังบาร์สวมทับกระโปรงสายเดี่ยว ไม่ได้ถือกระเป๋าใด ๆ นอกจากกุญแจรถจักรยานยนต์กวัดแกว่งไปมาและชวนชายหนุ่มซ้อนท้าย ก่อนออก

จากบาร์ เธอหันมาบอกกับพนักงานในบาร์นางหนึ่งว่า “พาแขกไปลงนรกก่อน” หญิงสาวหันไปยิ้มหวานและส่งสายตาวงอย่างมีเลศนัยกับลูกค้า ชายหนุ่มยิ้ม รับรู้ความหมายจากภาษากายของเธอ

นี่คือภาพลักษณ์ของนา สาวจังหวัดแพร่ในวัย 33 ปี จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 คลุกคลีอยู่ในงานกลางคืนที่เกี่ยวพันกับชาวต่างประเทศโดยเฉพาะการทำงานในบาร์เบียร์มานานเกือบสิบปี ผ่านการใช้ชีวิตคู่กับหนุ่มตะวันตกมากกว่า 3 ปี และเดินทางไปอยู่กับเขาในฝรั่งเศสช่วงเวลาหนึ่ง จนกระทั่งสามารถใช้ภาษาฝรั่งเศสได้ดีเท่า ๆ กับภาษาอังกฤษ

ในวันนี้หญิงสาวมีฐานะเป็นเจ้าของบาร์เบียร์โดยลงหุ้นกับเพื่อนคนหนึ่ง เธอทำหน้าที่เป็นแคชเชียร์ พนักงานผสมเครื่องดื่มในช่วงแรกของการเปิดกิจการ จนกระทั่งชวนพี่สาวมาช่วยงานในตำแหน่งที่ดูแลด้านการเงินและจ้างพนักงานมาทำหน้าที่ผสมเครื่องดื่มเพิ่มเติม บาร์เบียร์ที่เธอเป็นเจ้าของถือได้ว่าเป็นบาร์ที่มีพนักงานมากที่สุดในฤดูกาลท่องเที่ยวของปีหนึ่ง และเป็นบาร์ที่สามารถดึงลูกค้ามาใช้บริการได้เป็นอย่างมาก ถึงกระนั้นก็ตาม นาวางบพบาทของตนเองในฐานะเจ้าของบาร์เบียร์ควบคู่ไปกับหญิงบริการที่ออกไปกับลูกค้า แม้ท่วงท่ากิริยาที่แสดงออกกับลูกค้าไม่แตกต่างจากผู้หญิงที่เป็นพนักงานในบาร์ แต่เงื่อนไขและโอกาสในการต่อรองของเธอย่อมมีเหนือกว่าพนักงานอย่างแน่นอน เพราะเธอมีต้นทุนมากกว่าผู้หญิงคนอื่น ๆ และมีสถานะที่พร้อมจะเลือกหยิบมาใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ

ระหว่างที่เปิดบาร์เบียร์ในช่วงปีแรก เธอทำหน้าที่เป็นแคชเชียร์ในเคาน์เตอร์ มีลูกค้ารายหนึ่งมาติดพันเธอ เขามานั่งดื่มครั้งหนึ่ง ๆ ร่วมพันบาท หลายวันติดต่อกัน ในที่สุดลูกค้าชวนเธอไปเที่ยวเกาะสมุย เธอตอบชายคนนั้นว่า ‘ฉันไม่มีเงินหรอก ที่สมุยแพง’ ฝ่ายชายบอกว่าเขายินดีจะออกค่าใช้จ่ายให้ หญิงสาวตอบกลับไปว่า ถึงเขาจะออกค่าใช้จ่ายให้แต่ระหว่างที่เธอไปเที่ยวด้วย เธอก็ต้องขาดรายได้ ขณะที่มียรายจ่ายมากมายรวมถึงค่าเช่าบ้านด้วย ในที่สุดลูกค้าออกค่าใช้จ่ายให้เธอเดือนละ 5,000 บาท โดยจ่ายให้สองเดือน ลูกค้าวางแผนการเดินทางไปเกาะสมุยโดยรถประจำทาง สำหรับหญิงสาว การเดินทางนับสิบชั่วโมงบนรถเป็นเรื่องที่สุดแสนจะน่าเบื่อหน่าย เธอต่อรองกับเขาว่า ‘เธอไปรถบัสนั่นมันไม่ไหวหรอก ถ้าเธออยากให้ฉันไปจริง ๆ เธอต้องซื้อตั๋วเครื่องบินให้ฉันสิ เธอจะนั่งรถไปกับเพื่อนของเธอก่อนก็ได้ แล้วซื้อตั๋วเครื่องบินให้ฉันตามไป’

นาเล่าว่า อันที่จริงเธอไม่ได้อยากไปเที่ยวกับลูกค้ารายนี้มากนัก เพียงแต่หาวิธีลองใจหลาย ๆ แบบ เช่น การพูดเกริ่นในเรื่องค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยว ค่าเช่าบ้าน ตลอดจนการเดินทางโดยเครื่องบิน เธอใช้สถานภาพของพนักงานคนหนึ่งในบาร์เบียร์เพื่อให้อีกฝ่ายเห็นใจว่าเธอต้องมาทำงาน ในที่สุดลูกค้ารายนั้นก็ตกลงตามสิ่งที่เธอเรียกร้อง ทุกครั้งในการตัดสินใจออกไปกับลูกค้า

ที่เธอไม่มีความพึงใจเป็นพิเศษ เธอจะต้องใคร่ครวญแล้วว่า "ถ้าไปแล้วไม่ได้อะไร อยู่ทำงานที่บาร์ ดีกว่า"

คืนวันหนึ่ง ขณะที่เธอกับพนักงานในบาร์กำลังยืนตะโกนเรียกลูกค้าอยู่หน้าบาร์ มีรถสามล้อขับผ่านอย่างช้า ๆ บนรถมีชาวต่างประเทศวัยปลายคนนั่งอยู่ตามลำพัง เขาสวมกางเกงขายาวและเสื้อเชิ้ต เครื่องแต่งกายบ่งบอกถึงความสุภาพ ชายชราส่งคนขับรถสามล้อให้ถอยหลังมาหยุดหน้าบาร์ที่หญิงสาวยืนอยู่และก้มมือเรียกเธอเข้าไปใกล้ ๆ นาตะโกนเคล้าเสียงหัวเราะว่า "You are king ,if you want to talk ,come here" ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเสียงหัวเราะหรือกิริยาที่ทำทนายของฝ่ายหญิง ในที่สุดชายชราที่ดูภูมิฐานลงจากรถรับจ้างมานั่งดื่มในบาร์ นานไปหลีกตัวกับพนักงานในบาร์ก่อนจะเข้าไปบริการลูกค้า เขาสั่งเครื่องดื่มแต่แทบไม่ได้ดื่มเลย ในที่สุดก็ออกจากบาร์เบียร์โดยมอบหมายเลขโทรศัพท์และชวนนาไปรับประทานอาหารค่ำวันถัดมา หญิงสาวเล่าให้พนักงานในบาร์ฟังว่า ลูกค้ารายนี้บ่นในทำนองว่าเขาไม่ชอบสถานที่แบบบาร์เบียร์ จึงไม่อยากจะนั่งอยู่นาน คำวันถัดมา นาโทรศัพท์ไปนัดหมายชายชราและพาไปร้านอาหารหรูพร้อมสั่งไวน์ราคาขวดละ 3,000 กว่าบาทมาดื่ม นาเล่าถึงเรื่องนี้ว่า

"อยากมาพูดโน่นพูดนี่ดีกว่า ไม่ชอบบาร์เบียร์ มันดูไม่ดีอย่างนั้น อย่างนี้ แต่จะมาชวนเราไป จริง ๆ ไม่ได้อยากไปกับเขาหรอก แต่อยากแกล้ง เลยพาไปร้านแพง ๆ สั่งไวน์ดื่มซะเลย มันตาโตเลยนึกไม่ถึง"

นอกจากหญิงสาวจะไม่ชอบการแสดงกิริยาท่าทางดูถูกของลูกค้าต่อสถานที่เช่นบาร์เบียร์ ดังเช่นที่ชายชราผู้นี้แสดงออกแล้ว เธอยังไม่พอใจลูกค้าที่แสดงกิริยาดูถูกผู้หญิงด้วยคำพูดในลักษณะที่ถามราคาค่าบริการโดยมีอคติว่าผู้หญิงบริการจะต้องปอกลอกผู้ชาย

"ไม่ชอบพวกผู้ชายที่ทำท่ากั้วเราจะไปปอกลอก มีลูกค้าออสเตรเลียคนหนึ่งมาถามว่า ถ้าชวนไปด้วย 8 วัน คิดเท่าไร เราเกลียดคำถามแบบนี้มาก มันพูดเหมือนกั้วจะไปปอกลอกมันเลยบอกไปว่า ปกติฉันคิดวันละหนึ่งพันบาท แต่ถ้าให้วันละ 500 บาท เธอจะต้องออกค่าใช้จ่ายทุกอย่างให้ฉันตั้งแต่ตื่นนอน ฉันอยากทำอะไรเธอต้องเป็นคนออกเงิน มันบอกว่าที่บ้านมันใช้ระบบแชร์กัน เราตอบว่า นั่นมันเมืองของเธอ แต่ที่นี่เป็นแบบนี้ ฉันทำงานบาร์นะ ถ้าเธอให้ฉัน 500 บาท เงินนี้ต้องอยู่ในกระเป๋าฉัน และก่อนกลับเธอต้องให้ซูวีเนียร์ (ของทีระลึก) กับฉันหนึ่งอย่าง มันตกลง วันสุดท้ายเลยพาไปซื้อทองให้บาทหนึ่ง ไปถึงมันบอกว่าไม่มีตังค์ เราเลยบอกว่าไม่ได้นะ ฉันเลิกแล้ว อายเขา เธอไม่มีตังค์แต่มีเครดิตการ์ดไม่ใช่เหรอ เอาเครดิตนั่นแหละออกเงินไป"

หญิงสาวระบายความรู้สึกของเธอว่า ยิ่งผู้ชายแสดงท่าทางกั้วเธอในเรื่องเงินทอง เธอจะยิ่งแกล้งให้หนักขึ้น โดยการให้ชื่อของสารพัดอย่าง ของเหล่านั้นบางครั้งแทบไม่เคยหยิบจับมาใช้

เลย แต่เพื่อความสะใจ ในทางกลับกันหากลูกค้าคนใดปฏิบัติต่อเธออย่างสุภาพ เช่น ถามฝ่ายหญิงว่าอยากซื้ออะไร อยากได้อะไร หรือเอาเงินใส่กระเป๋าให้ใช้โดยไม่ต้องทวงถาม เธอจะรู้สึกเห็นใจและไม่อยากแกล้งเขา

ผู้หญิงหลายคนพูดตรงกันว่า "การไปนอนฟรี" เป็นเรื่องน่าอาย ความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงกับลูกค้าเป็นเรื่องการแลกเปลี่ยนระหว่างบริการกับเงินทอง ในอีกด้านหนึ่งผู้หญิงมักจะพูดอยู่บ่อยครั้งว่า พวกเขา "ไม่เคยขออะไร" จากลูกค้า การตอกย้ำคำพูดลักษณะนี้บ่อย ๆ เพื่อเป็นการบอกกับทุกคนที่อยู่รอบตัวผู้หญิงและตัวผู้หญิงเองด้วยว่า การให้จากลูกค้าด้านหนึ่งเป็นสิทธิอันชอบธรรมที่เธอพึงจะได้รับจากการแลกเปลี่ยน และอีกด้านหนึ่งเป็นความเสนาหาที่ฝ่ายชายมีต่อตัวผู้หญิง การมอบให้เป็นพิเศษไม่ว่าจะเป็นจำนวนเงินที่มากกว่าปกติหรือของขวัญจึงเป็นความเต็มใจในความเกื้อกูลปะปนกับบทบาทหน้าที่ของลูกค้าที่ต้องจ่ายค่าบริการ

ขณะที่ผู้หญิงต้องการให้ลูกค้าตอบแทนเธอด้วยความเสนาหา ผู้หญิงกลับต้องย้ำเตือนตนเองไม่ให้ฝ่ายชายมีเสนาหาต่อผู้ขาย การที่ผู้หญิงพร่ำเพ้อถึงผู้ขายในเรื่องความรักหรือไปนอนกับผู้ชายเพราะความหล่อถือเป็นความโง่ ความโง่ในที่นี้หมายถึง ภาวะที่ผู้หญิงไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ได้ ตกอยู่ในห้วงอารมณ์ เป็นทาสทางความรู้สึกของอีกฝ่ายหนึ่งคือผู้ชาย ตัวอย่างเรื่องนี้เห็นได้ชัดจากคำพูดของนาที่เอ่ยถึงพนักงานในบาร์คนหนึ่งว่า

"นั่งต้อยมันบ้า กำลังจะกินข้าว อยู่ดี ๆ พร่ำเพ้อว่าคิดถึงไอ้หัวแดงนั่น มันอยู่เมืองฝรัง คิดถึงแล้วบินไปหามันได้มั้ยะ พูดทำไมเรื่องแบบนี้ น่ารำคาญ"

อีกครั้งหนึ่งเธอวิจารณ์พนักงานในบาร์ว่า "อีนี่ไม่ไหว ชอบนั่งแต่กับผู้ชายหล่อ ๆ มันไม่มีตังค์ยังไปกับมันอีก นั่งคุยกันอยู่ได้นานสองนาน ไม่ได้ตีมันแล้วจะนั่งต่ออีกทำไม เสียเวลา"

การรักษาระยะห่างทางความรู้สึกระหว่างผู้หญิงกับลูกค้า เป็นเทคนิควิธีในการสร้างตัวตนใหม่ในงานบริการแบบหนึ่ง (Chapkis, 1997: 78) การแสดงออกในลักษณะนี้ได้ไม่ใช่เรื่องง่าย แต่เป็นเรื่องที่อาศัยประสบการณ์ที่สั่งสมมาพอสมควรทีเดียว เช่นเดียวกับนา ก่อนจะมาเป็นวันนี้วันที่เธอเป็นผู้หญิงที่สามารถควบคุมสถานการณ์ในการปฏิสัมพันธ์และต่อรองกับลูกค้าได้ถนัดถนี่ เช่นนี้ เธอผ่านเรื่องราวในชีวิตมาไม่น้อย

ความหลังของนา

นาเรียนจบชั้นประถมปีที่ 6 แม้ผลการเรียนในเวลานั้นค่อนข้างดีและสามารถไปเรียนต่อในโรงเรียนต่างอำเภอได้ แต่ภาระในครอบครัวมีเพียงพ่อ ซึ่งเป็นลูกจ้างทำงานให้กับกรมป่าไม้ ที่ต้องหาเลี้ยงพี่น้อง 5 คน รวมแม่อีกหนึ่ง เธอเป็นลูกคนกลาง พี่สาวออกไปเรียนหนังสือต่างอำเภอ เช่นเดียวกับพี่ชาย ขณะที่น้องอีกสองคนยังเด็กนัก เธอตัดสินใจอยู่บ้านช่วยงานในไร่นา จนกระทั่ง

วัย 19 ปี จึงออกจากบ้านก้าวสู่โลกกว้างในจังหวัดเชียงใหม่ เริ่มช่วยงานที่ร้านขายข้าวต้มของญาติคนหนึ่งอยู่ย่านอำเภอสันทราย ้วยสาวเปล่งปลั่งทำให้นาพบรักกับหนุ่มนักศึกษาปีสุดท้ายของวิทยาลัยเกษตรกรรมแห่งหนึ่ง ทั้งคู่คบหากันได้ราว 8 เดือน

“เขานิสัยดีนะ เวลาจะไปไหนก็มาพาไปด้วย ไม่เคยหายเงียบไป วันหนึ่งเขาชวนไปเที่ยวบ้านเขาที่โคราช ที่บ้านเขาเปิดร้านขายของชำใหญ่ที่สุดในอำเภอตอนนั้น เราไปถึงบ้านเขา ยกมือไหว้แม่เขา แต่แม่เขากลับมาขีดใส่เราและยังต่อว่าแฟนอีกว่า จะมีอนาคตหรือถ้าจะมีผู้หญิงเราก็อะ ยังไงกันมาพูดแบบนี้ ทำทางแม่เขาทำให้เราไม่อยากพักอยู่ที่นั่นแล้ว เลยบอกแฟนพาไปเช่าโรงแรมนอนดีกว่า อีกวันไปบ้านเขาอีก เจอทำทางแม่ขีดตลอด เราทนไม่ได้ก็เลยบอกกับแฟนว่า ไปส่งเราขึ้นรถกลับเชียงใหม่ดีกว่า เรากลับมาคนเดียว ตอนนั้นเราเริ่มคิดแล้วว่า ถ้าคบกันจริง ๆ จะไปรอดหรือเนี่ย ขนาดเจอกันครั้งแรกยังทำแบบนี้ ถ้าอยู่ไปมีหวังถูกจิกหัวใช้ เลยเริ่มออกห่างและย้ายที่อยู่ หางานใหม่ทำ ไม่ให้เขารู้”

วันหนึ่งนาเข้ามาเที่ยวในตัวเมืองเชียงใหม่ พบป้ายรับสมัครงานเขียนว่า “รับสมัครผู้หญิงทำงาน” ที่ร้านอาหารกึ่งบาร์แห่งหนึ่งย่านประตูท่าแพซึ่งลูกค้าส่วนใหญ่เป็นชาวต่างประเทศ เธอเข้าไปสอบถามได้ความว่าเป็นงานช่วยเสิร์ฟอาหาร เริ่มงานเวลาหกโมงเย็น หญิงสาวตกลงเริ่มทำงานกับเจ้าของร้านอาหาร และที่ร้านแห่งนี้เองเธอมีเพื่อนใหม่หลายคนซึ่งมีแฟนเป็นคนต่างชาติ เพื่อนรุ่นพี่คนหนึ่งแนะนำให้เธอรู้จักกับหนุ่มฝรั่งเศสคนหนึ่ง

“แฟนพี่คนนี้เป็นคนฝรั่งเศสมาเที่ยวเมืองไทยพร้อมกับเพื่อนของเขา เลยชวนเราไปด้วย จะได้ไปกินสองคู่ เรากำลังเซ็งจากแฟนที่เพิ่งมีปัญหากันมา ก็ตอบตกลง ไปเที่ยวกับเขาหลายที่เป็นเดือน ตอนเขาจะเดินทางกลับประเทศ ถามเราว่าอยากได้อะไร เราตอบเล่น ๆ ไปว่า อยากได้บ้าน เขาถามว่า แล้วเธอมีที่ดินหรือยัง เราก็บอกว่า ยังไม่มีหรอก ถ้าเธอให้เงินฉัน ฉันถึงจะหาที่ดินได้ ตอนนั้นเราพูดไปเล่น ๆ สมัยนั้นนะ คนแถวบ้านเขาจะสนใจว่าลูกสาวบ้านนี้ไปทำอะไร ชอบคิดกันว่า ถ้าลูกสาวออกไปอยู่ไกล ๆ ต้องมีเงิน มีทองกลับมา เราเลยพูดไปแบบนั้น ในที่สุดเขาให้เงินมาก่อนหนึ่ง เรากลับบ้านไปบอกพ่อให้ช่วยหาที่ดินให้ เอาที่ดินถนน พ่อหามาได้บอกว่า มีที่ดินติดถนน 2 ไร่ ราคา 7 หมื่นบาท ตอนนั้นอะไร ๆ ก็ถูก ไม่เหมือนสมัยนี้ เขาเลยซื้อที่ดินให้”

นายอ่อนเล้าความหลังที่เกิดขึ้นราวสิบปีมาแล้ว ช่วงเวลานั้นตัวเมืองเชียงใหม่ยังไม่มีสถานบริการที่มีลักษณะ “บาร์เบียร์” เต็มรูปแบบเช่นในปัจจุบัน หากแต่เป็นร้านที่เปิดขายอาหารและเครื่องดื่มในยามค่ำคืน มีพนักงานเสิร์ฟเป็นผู้หญิงโดยไม่ได้เน้นการนั่งดื่มกับลูกค้า หญิงสาวตื่นเต้นไม่น้อยกับเงินจำนวนแรกที่หนุ่มฝรั่งเศสมอบให้ นอกจากนั้นเขายังชักชวนเธอเดินทางไปเที่ยวบ้านเกิดอีกด้วย ฝ่ายหญิงตอบตกลงโดยไม่ต้องใช้เวลาใคร่ครวญ เพราะโอกาสดี ๆ เช่นนี้หาได้ไม่บ่อยนัก ประกอบกับการแสดงออกของฝ่ายชายที่สร้างความมั่นใจให้กับเธอมาแล้วด้วยการ

ชื่อที่ดินให้ตามที่เธอต้องการ ในที่สุดหนุ่มฝรั่งเศสเดินทางกลับประเทศและติดต่อเรื่องการเดินทางให้เธอ

“ตอนนั้นใจกล้า ไม่กลัวอะไร ไปครั้งแรก อยู่ประมาณหนึ่งเดือนแรก ที่เมืองมิชเซ เบื่อมาก โทรทัศน์ไม่รู้เรื่องเรื่อง วิทยูฟังไม่เข้าใจ เราเริ่มอแง บอกให้แฟนหางานให้ทำ เขาก็หาให้ทำงานในโรงงานที่เขาเช่าของให้แข็ง พวกอาหารทะเลอะไรแบบนั้น ตอนเช้า เราออกมาทำงานพร้อมกับเขา ตอนเย็นเขาไปรับ ทำงานได้ 6 เดือน กลับเมืองไทย ไป ๗ มา ๗ อย่างนี้ทั้งหมดสามครั้ง ครั้งแรกอยู่ 7 เดือน ครั้งที่สอง อยู่ 8 เดือนและครั้งสุดท้ายไปอยู่ครึ่งปี”

ประสบการณ์ในต่างแดนที่ผู้หญิงบาร์เปียร์หลายคนไฝฝืน แต่เมื่อต้องไปใช้ชีวิตอยู่เป็นระยะเวลานาน ๆ กับผู้ชายฝรั่งที่รู้จักกันได้ไม่นานนักหน้าซำยังมี ความต่างทางวัฒนธรรม ทำให้หญิงสาวต้องปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่และปรับความสัมพันธ์กับแฟนภายใต้ชีวิตประจำวัน ที่ซำซากและน่าเบื่อหน่าย แตกต่างจากเมื่อครั้งที่ฝ่ายชายเดินทางมาพักผ่อนในเมืองไทยอันถือเป็นช่วงเวลาที่อัมเอมไปด้วยความสนุกสนาน

“อยู่กันไป เราารู้สึกว่าเขาเป็นคนไม่ค่อยคิดถึงอนาคต ทำงานหาเงินมาได้ก็มาเที่ยวเมืองไทย ก็มีอยู่แค่นี้ ตอนหลังเขาบอกว่า จะเลิกทำงานแล้วมาอยู่เมืองไทยเลยดีกว่า เราบอกเขาว่ามาอยู่เมืองไทยไม่ใช่เรื่องง่ายนะ รายได้สู้ทางนั้นไม่ได้ แล้วก็เข้ากันไม่ได้หลายเรื่อง ขึ้นอยู่กับเขาไปก็ไม่มีอนาคต เลยเลิกกัน เรากลับเมืองไทย”

แล้วชีวิตคู่กับผู้ชายฝรั่งที่บังเอิญผ่านเข้ามาในชีวิตก็สิ้นสุดความสัมพันธ์ลงในเวลาประมาณ 3 ปี หญิงสาวกลับเมืองไทยพร้อมประสบการณ์จากต่างแดนและภาษาฝรั่งเศสที่สามารถสื่อสารได้เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งภาษา ต้นทุนเหล่านี้ทำให้เธอมีโอกาสมากขึ้น ประกอบกับสายสัมพันธ์กับเพื่อนฝูงในวงการกลางคืนที่เธอยังคงติดต่อด้วยทุกครั้งที่ได้เดินทางกลับเมืองไทย นากลายมาเป็นสาวเนื้อหอมกริดกรายอยู่ในวงการบาร์เปียร์อย่างง่ายดาย แล้วระหว่างที่ออกเที่ยวตามบาร์เปียร์ของเพื่อนฝูงในค่ำคืนหนึ่ง หญิงสาวได้รู้จักกับชายอเมริกันนายหนึ่ง ความสัมพันธ์เริ่มต้นจากการพูดคุยนั่งดื่มในบาร์ ตามมาด้วยการไปฮอเลิเดียนานนับสัปดาห์ ในที่สุดฝ่ายชายรับส่งเสียเลี้ยงดูอยู่ 4 เดือน ฝ่ายชายกลับมาเมืองไทยอีกครั้งและนัดพบกับเธอที่กรุงเทพฯ

“พอไปถึงที่ห้องพักเขาที่กรุงเทพฯ ไปเจอผู้หญิงอีกคนหนึ่งที่นั่น เราเสียความรู้สึกมาก หลังจากนั้นไม่อยากจริงจังกับใครอีก เขาบอกว่า เขากลับประเทศไปตั้งหลายเดือนก็ต้องมีคนอื่นบ้าง เราก็คงมีคนอื่นเหมือนกัน”

วิธีเล่าเรื่องราวของหญิงสาวที่ชื่อนา สะท้อนให้เห็นถึงความพยายามสร้างเงื่อนไขและใช้เงื่อนไขต่าง ๆ ให้ตนเองมีบทบาทในความสัมพันธ์ระหว่างเพศที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ต่าง ๆ ของชีวิต ไม่ใช่ว่าเธอจะโชคดีเสมอไปแต่เธอไม่ยอมจมอยู่ในสถานการณ์ที่ทำให้ตนเองต้องเป็นฝ่าย

จำนวน เช่น เมื่อครั้งที่เดินทางไปเที่ยวบ้านแฟนที่นครราชสีมา แล้วพบว่าแม่ของแฟนแสดงกิริยาไม่พอใจ เธอเดินทางกลับทันที หรือ เมื่อเธอพบว่าตนเองต้องอยู่อย่างหงอยเหงา และไม่มีโอกาสเรียนรู้ในฝรั่งเศส เธอใช้วิธีการ "งอแง" เพื่อขอให้แฟนหางานให้ทำ จนกระทั่งเมื่อรู้ลึกว่า ฝ่ายชายไม่คิดถึงอนาคต ทั้งคู่ก็แยกทางกัน ไม่ว่าจะรายละเอียดในเรื่องราวที่เกิดขึ้นของนาจะเป็นเรื่องจริงหรือไม่ ไม่ใช่ประเด็นสำคัญเท่ากับว่า วิธีเล่าเรื่องของเธอนั้นได้พยายามที่จะสะท้อนให้ "ผู้อื่น" ได้ยินว่า เธอพยายามจะเป็นผู้กำหนดสถานการณ์และไม่ยอมตกอยู่ในสภาวะที่เธอต้องเป็นฝ่ายยอมจำนนหรืออีกนัยหนึ่งสะท้อนให้เห็นว่าผู้หญิงปรารถนาที่จะจัดความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นอย่างเท่าเทียม

นาเมื่อครั้งเธอเป็นสาวรุ่นนับได้ว่าเป็น สาวเนื้อหอมที่สุดในละแวกบ้านคนหนึ่ง จนกระทั่งเธอตัดสินใจมารักกับหนุ่มนักศึกษาในช่วงแรกที่มาอยู่เชียงใหม่ จนไปอยู่กินกับหนุ่มฝรั่งเศส และต่อมามีชาวอเมริกันส่งเสียเลี้ยงดู ประสบการณ์เหล่านี้ได้ให้บทเรียนกับชีวิตในเรื่องเกี่ยวกับผู้ชายในหลากหลายแง่มุม

"ไม่คิดจะแต่งงานหรอก เพราะมันไม่อิสระ แต่งตัวไม่ได้ มีเพื่อนก็ไม่ได้ ไปเที่ยวไม่ได้ บางคนเจอกันก็ชอบ มารบเร็วชวนไปกินข้าว ไปก็ไป แต่เราคอยย้ำว่า เป็นเพื่อนนะ ไม่งั้นพอเห็นเราไปทะเลแคริบเบียนคนอื่นในบาร์ จะมาทำท่าโกรธ"

จนกระทั่งวันนี้เธอเรียกผู้ชายฝรั่งทุกคนที่มาพัวพันด้วยว่าเป็น "เพื่อน" หรือ "สปอนเซอร์" มีเฉพาะเพียงบางคนในบางช่วงเวลาที่พื้นฐานจะเป็น "แฟน" เท่านั้น ภาพลักษณ์ของนาในบาร์เบียร์คือสาวทรงเสน่ห์ที่มีความสัมพันธ์กับลูกค้าหลายคน เป็นที่รู้กันว่า พนักงานในบาร์เบียร์บอกว่าเธอมี "แฟน" หลายคน ขณะที่ในบรรดาชายหนุ่มทั้งหลาย มีเพียงคนเดียวที่เธอเรียกว่าเป็น "แฟน" เขาเป็นหนุ่มวัยเบญจเพสชาวสวิสเซอร์แลนด์ เขามาเป็นลูกค้าที่บาร์เบียร์ของเธอ ตอนแรกเพื่อนเขาเป็นฝ่ายจีบเธอ ในที่สุดเมื่อผ่านอาหารค่ำของคืนหนึ่ง เธอหันมาจีบหนุ่มคนนี้เป็นแทน

ผู้ศึกษาได้มีโอกาสอยู่ในสถานการณ์ที่หนุ่มสวิสเซอร์แลนด์มาเมืองไทย นาพาเขาไปพักยังบ้านเช่าของเธอ ในช่วงกลางวันทั้งคู่จะพักผ่อนที่บ้าน พอช่วงเย็น ชายหนุ่มจะมานั่งดื่มที่บาร์เบียร์และจ่ายค่าเครื่องดื่มพร้อมกับเลี้ยงดื่มมาเป็นครั้งคราว ช่วงเวลานั้นมีหนุ่มอิตาเลียนมาติดพันนาเป็นเวลาหลายสัปดาห์ การแต่งกายของเขาดูเป็นหนุ่มฮิปปี เจียบขริ่มและเลี้ยงดื่มเฉพาะนาเพียงคนเดียวเท่านั้น ในคืนหนึ่ง ๆ หนุ่มอิตาเลียนผู้นี้จะแวะเวียนมานั่งดื่มเหล้าต่างประเทศสามถึงสี่เที่ยว เทียวละดื่มถึงสามดื่มขึ้นอยู่กับระยะเวลา

แม้ว่าในช่วงที่หนุ่มสวิสเซอร์แลนด์จะนั่งดื่มอยู่ในบาร์เบียร์ โดยนั่งเก้าอี้ตัวที่ติดกันกับหนุ่มอิตาเลียน ฝ่ายหญิงยังสามารถชนแก้วกับหนุ่มอิตาเลียนได้โดยเลือกที่ยืนภายในเคาน์เตอร์ ขณะที่ผู้ชายทั้งสองคนนั่งอยู่บนเก้าอี้ทรงกลมติดเคาน์เตอร์ ครั้นเมื่อหนุ่มอิตาเลียนออกไปจากบาร์เบียร์

นาก็จะเดินออกมาด้านนอกเคาน์เตอร์และนั่งติดกับหนุ่มสวิสเซอร์แลนด์ที่ได้ชื่อว่าเป็นแฟนของเธอ ทั้งคู่คุย ต้ม และจูบปาก ซอกคอ นาส่งสายตายิ้มหวาน ทำนองของเธอพิเศษอย่างเคย โดยการจัดวางตำแหน่งของขาทั้งสองข้างอยู่ตรงกลางระหว่างขาของฝ่ายชาย ช่วงที่ในบาร์ปราศจากลูกค้าประจำของนา การแสดงออกในมิติเรื่องเซ็กส์ถูกสร้างขึ้นในที่สาธารณะอย่างบาร์เบียร์ทันที เมื่อหนุ่มอิตาเลียนหวนกลับมาที่บาร์อีกครั้ง หญิงสาวหยุดการแสดงดังกล่าวอย่างที่ไม่ทำให้ฝ่ายใดรู้สึกสะดุด

นาพูดถึงหนุ่มอิตาเลียนผู้นี้ว่า “ถ้าไปนอนกับมัน สงสัยอีกวันต้องเรียกรถพยาบาล ท่าทางมันคงชาติสต์น่าดู ผมเหนียวเหนอะ กางเกงไม่เคยเปลี่ยน ยี่ แค่นี้ก็จะแยะแล้ว” แม้ว่าลับหลัง เธอจะแสดงความรู้สึกกับพนักงานในบาร์เช่นนั้น แต่เธอก็ส่งยิ้มหวานทั้งปากและตาให้กับเขาทุกครั้งที่เขามาเยือน เพราะลูกค้าชั้นดีสำหรับนาคือ ลูกค้าที่ดื่มมาก ว่านอนสอนง่ายตามที่ต้องการและที่สำคัญคือหลงเสน่ห์เธอ นาส่งยิ้มหวานกับลูกค้าชั้นดีพร้อมกันหลาย ๆ คนได้อย่างไม่ยากเย็น หากลูกค้าคนใดแสดงอาการ “งอน” หรือไม่พอใจ เธอจะเข้าไปง้อ หากฝ่ายนั้นยังคงทำท่าเฉยเมยหรือต่อว่าเธอในทำนองเจ้าผู้ เธอจะตอบโต้โดยหยิบยกเอา “การเรียกร้องความเข้าใจ” มาเป็นเครื่องมือ เช่น

“คุณไม่เข้าใจหรือว่าฉันทำงานอย่างนี้ต้องเทคแคร์ลูกค้า แค่เขามาหอมแก้มทักทาย ฉันไม่ได้ไปนอนกับเขาเนี่ย คุณมาทำท่าแบบนี้กับฉันทำไม”

การต่อว่าลูกค้าของหญิงสาวมีลักษณะตัดพ้อขอความเห็นใจในช่วงแรก จากนั้นเธอจะแสดงกิริยาเมินเฉยใส่ลูกค้าบ้าง ในที่สุดอีกฝ่ายหนึ่งกลับมำงอนเธอโดยดี นาพูดกับผู้ศึกษาถึงเรื่องการต่อว่าลูกค้าที่มีอาการหงุดหงิดว่า

“พ่อแม่ก็ไม่ไ้ จะมารู้ได้ไง ไม่ได้เป็นอะไรกัน ฉันไม่ใช่เมียแก และไม่ใช่เมียใครทั้งนั้น”

คำพูดดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงการให้ความหมายของ “เมีย” ในด้านหนึ่งคือ การที่เซ็กส์ของผู้หญิงมอบให้กับผู้ชายเพียงคนเดียว แต่สำหรับนา เธอถือว่าเธอเป็นเจ้าของเซ็กส์ของตนเอง ไม่ได้ผูกขาดอยู่กับผู้ชายคนเดียว ดังนั้นเธอเท่านั้นที่จะผู้ตัดสินใจ

แม้ว่าด้านหนึ่งนาจะทำหน้าที่บริการไม่แตกต่างจากหญิงบริการในบาร์เบียร์ แต่ในอีกสถานภาพหนึ่งเธอมีฐานะเป็นเจ้าของบาร์เบียร์ ซึ่งนาเองก็เป็นผู้เลือกใช้สถานภาพทั้งสองสถานภาพในเงื่อนไขและคู่ปฏิสัมพันธ์ต่าง ๆ กัน แน่แน่นอนว่าในฐานะของเจ้าของบาร์ย่อมแสดงสถานภาพที่เหนือกว่าได้ เช่น การจัดงานวันเกิด โดยมีลูกค้าประจำจำนวนหนึ่งมาร่วมงานและลูกค้าหน้าใหม่ที่มาติดพันเธอ นาพูดถึงงานวันเกิดว่า

“ไอ้โฮ สนุกมากเมื่อคืนที่น่าจะมาร่วมด้วย เจ้าบ่าวเต็มไปหมด”

‘เจ้าบ่าว’ คำเรียกสถานภาพที่แสนจะศักดิ์สิทธิ์ในการประกาศความสัมพันธ์กับผู้ชายคนหนึ่งที่กำลังจะเป็นสามีของเจ้าสาวในอนาคตตามบรรทัดฐานของสังคม กลับถูกผู้หญิงนำมาใช้เรียกโดยที่ไม่หลงเหลือความหมายเก่า ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความไม่ปรารถนาความสัมพันธ์อย่างตายตัวตามกฎหมายเกณฑ์ของสังคม

ขณะเดียวกันเธอต้องระมัดระวังการแสดงออกที่ไม่ทำให้เสีย “เกียรติ” ในฐานะเจ้าของบาร์เบียร์ ซึ่งในอีกภาพลักษณ์หนึ่งเปรียบเสมือนเป็น “สาวไฮโซ” ในกลุ่มผู้หญิงที่ทำงานในแวดวงบาร์เบียร์และมีฐานะใกล้เคียงกับ “มาดาม” โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเลือกคู่ดวงที่มาจากกลุ่มลูกค้า นาเล่มาถึงลูกค้ารายหนึ่งที่หน้าตาหล่อเหลา แต่งกายดี เขามาเป็นแขกประจำในบาร์และออฟฟิศงานในบาร์ออกไป วันแรกที่ชายหนุ่มผู้นี้มาเยือนบาร์เบียร์ เธอเข้าไปทักทายเขา แต่เขากลับแสดงกิริยาสนใจพอเป็นมารยาทเท่านั้น ตอนหลังชายหนุ่มผู้นี้เริ่มมีความคุ้นเคยกับเธอมากขึ้น และเมื่อรู้ว่าเธอเป็นเจ้าของบาร์ เขาพยายามติดต่อกับเธอทั้งในบาร์เบียร์และนอกบาร์เบียร์ด้วยการโทรศัพท์มาชวนไปรับประทานอาหาร หรือมาเล่าเรื่องราวของตนเองให้หญิงสาวฟัง

“เขามาสารภาพว่า อยากมีเพื่อน แล้วเด็กที่เขาไปด้วย ตื่นเช้าขึ้นมาเอาเงินแล้วก็กลับ เขาอยากมีเพื่อนคุย ช่วยแนะนำเรื่องโน้นเรื่องนี้ เราคิดว่า รูปร่างหน้าตา เรื่องเงินอะไร เขาก็โอเคนะ ดิมทีละพันกว่าทุกครั้ง แต่ติดอยู่ตรงที่ว่า ถ้าเราไปกับเขา คนจะนิทาว่า เราไปได้ “ศพ” มา “

“ศพ” ที่หญิงสาวเอ่ย หมายความว่า ผู้ชายคนนี้เป็นผู้หญิงอื่นมาแล้วกว่าจะตกถึงนา หน้าซ้ำ ผู้หญิงอื่นที่ว่ายังเป็นพนักงานในบาร์เบียร์ที่เธอเป็นเจ้าของเสียด้วย การคำนึงในประเด็นดังกล่าวเป็นเรื่องของศักดิ์ศรีในกลุ่มของผู้หญิงบาร์ที่มีสถานภาพเป็นเจ้าของบาร์หรือเป็น “มาดาม” ซึ่งถือว่ามีสถานภาพที่สูงกว่าผู้หญิงบาร์เบียร์ที่เป็นพนักงานทั่วไป

ในฐานะของเจ้าของบาร์เบียร์และผู้หญิงที่มีประสบการณ์ในการทำงานกลางคืน นาสอนพนักงานหลายคนในบาร์ว่า ไม่ต้องไปติดกับรูปลักษณ์หรือวัยของลูกค้า แต่ให้คำนึงถึงรายรับที่จะได้เป็นหลัก แต่นั่นเป็นการตอกย้ำคุณค่าให้พนักงานที่เพิ่งเริ่มงานใหม่ ๆ ตระหนักว่าการบริการทางเพศเป็น “งาน” ซึ่งมีเป้าอยู่ที่การซื้อขาย แต่สำหรับสถานภาพของ “สาวไฮโซ” ที่มีประสบการณ์มากและเคยอยู่กับฝรั่งในต่างประเทศมาแล้ว หน้าซ้ำยังเป็นเจ้าของบาร์เบียร์

¹ คือนวันหนึ่งเพื่อนของนา มาฉลองวันเกิดที่บาร์เบียร์แห่งที่นาเป็นเจ้าของ หญิงสาวผู้นี้เคยทำงานในบาร์เบียร์มาก่อนและปัจจุบันมีสามีเป็นชาวตะวันตก กิริยาท่าทางของเธอดูเปรี้ยวและกริดกราย ระหว่างที่สนทนากับเพื่อนฝูงที่อยู่ในฐานะเดียวกัน เธอเรียกตนเองกับเพื่อนฝูงที่ชวนมาร่วมงานรวมทั้งนาในฐานะเจ้าของบาร์เบียร์ว่า “สาวไฮโซแห่งเมืองเชียงใหม่” ขณะที่พนักงานในบาร์บางคนเรียกเธอว่า “มาดาม” ซึ่งหมายถึงผู้หญิงที่มีฝรั่งรับเลี้ยงดู

มาตรฐานในการเลือกลูกค้าควรมีระดับมากกว่าการคำนึงถึงเรื่องเงินทองเท่านั้น และแน่นอนว่าลูกค้าที่ไปกับระดับเจ้าของบาร์จะต้องดูสง่างามตามสมควรในการคงไปไหนมาไหนให้สมฐานะของความเป็นเจ้าของบาร์เปียร์ นาน่าถึงบางซอกมุมที่เธอปิดบังคนรอบกายเพราะไม่เช่นนั้นจะได้รับการถากถางเย้ยหยัน

“ครั้งหนึ่งเคยไปกับคนเฒ่าที่สุดในโลก อายุ 67 ปี ไปกับเขาประมาณ 4 วันมั้ง รู้จักกันเพราะเขามานั่งดื่มที่บาร์ และเรากำลังขาดเงินหมุนเงินไม่ทัน แต่ก็อวย ไม่อยากไปกับเขา เลยใช้วิธีไปหาเขาที่ห้องพัก บางทีก็ไปตอนดึก ๆ บางทีไป 6 โมงเช้า แล้ว 9 โมงเช้าก็กลับ อยู่ได้ 4 วัน ได้เงินมาหมื่นกว่าบาท เขาชวนไปซื้อป๊อปปิ้งตามห้าง โทร.มาบอกว่า มาหาผมที่ห้างสิ จะได้ซื้อของเรา ไม่กล้าไปหรอก อายจะตายไป เดินคงกับคนแก่ ตามห้างคนเยอะ เดี่ยวเจอคนรู้จัก เอาไปพูดปากต่อปาก เราเลยบอกเขาไปว่า ฉันไม่ค่อยสบาย คงไปไม่ได้หรอก เขาถามว่า อายได้ทำอะไร เราบอกไปว่า เอาน้ำหอมก็แล้วกัน เขาซื้อน้ำหอมมาฝาก เวลาไปหาเขาที่โรงแรม นั่งกินข้าวที่ล็อบบี้เราต้องก้ม ๆ หน่อย ไม่กล้านั่งเจ็ด กลัวเจอคนรู้จัก เขาจะเอาไปเฝ้ากันว่า ว๊าย มากับคนเฒ่า พอเขาจะชวนไปไหน เราจะบอกว่า อู๊ย ช่างนอกมันร้อน ขึ้นไปบนห้องนอนดูหนังอะไรกันดีกว่า อยู่กับแกก็รู้สึกเหมือนพ่อ แกจะเอารูปสถานที่ที่บ้านเกิดแกมาให้ดู คุณโน่นนี่ให้เราฟัง ก่อนกลับแกจะให้เงินทีละ 3,000-4,000บาท แกบอกว่า อยากให้เราหยุดทำงาน ไปเรียนหนังสือต่อ”

ลูกค้าวัยปลายคน เป็นความไม่สง่าของผู้หญิงบาร์เปียร์ที่มีระดับ แต่นายยังคงแอบไปกับลูกค้าที่อายุมากเหล่านั้นหลายครั้ง เธอเล่าว่า บางคนประทับใจในตัวเธอมาก เพียงแค่เธอจัดข้าวของในห้องพักของเขาให้เป็นระเบียบเท่านั้น ลูกค้าก็ชื่นชมต่าง ๆ นานาและพร้อมจะมอบอนาคตใหม่ให้เธอ

“คนนี่แก่มาก มาดื่มที่บาร์หลายหน คินหนึ่งแกเฒ่ามาก เราเลยตัดสินใจไปส่งที่ห้องพัก แต่แก ขอโทษนะ ของแกไม่แข็ง เลยไม่ได้นอนกัน คินนั้นเราเทคแคร์แก จัดข้าวของในห้องที่มันกระจัดกระจายให้ ตอนเช้าแกตื่นขึ้นมาเจอ ดีใจมาก ก่อนกลับให้เงินเราไว้ แล้วขอเลขบัญชี พอกลับไปก็โอนเงินเข้าบัญชีมาให้ แกบอกว่าไม่เคยมีใครดีกับแกแบบนี้มาก่อน และยังบอกว่าคนดี ๆ อย่างเธอไม่เหมาะกับงานบาร์หรอก น่าจะหางานกลางวันทำมากกว่า เราก็ต่อแผลไปตามเรื่อง โธ่เอ๊ย จะไม่ให้เราทำงานกลางวันได้ไง เพื่อนฝูงเราอยู่กลางคืนหมด ถ้าเราตื่นมาตอนกลางวันเราจะไปคุยกับใคร”

ผู้หญิงมากประสบการณ์อย่างนา รู้จักลูกค้าในหลากหลายประเภท เธอพบว่า ฝรั่งเศสส่วนใหญ่ที่เดินทางมาเที่ยวเมืองไทย ล้วนแต่เป็น “คนขี้เหงา” เพียงแค่ได้รับการเอาใจใส่จากผู้หญิงไทยเล็กน้อยเท่านั้น ก็หลงเสน่ห์เสียแล้ว ในประเด็นนี้ใกล้เคียงกับความเห็นของยศ สันตสมบัติที่ตั้งข้อสังเกตว่า ไม่เพียงแค่รูปลักษณ์ภายนอกของผู้ชายฝรั่งเหล่านี้ที่ไม่ได้มีเสน่ห์น่าดึงดูดเท่านั้น

แต่สภาพชีวิตของพวกเขาอยู่อย่างเปลี่ยวเหงาในประเทศบ้านเกิดอีกด้วย ดังนั้นการที่ผู้หญิง แสดงความสนใจหรือให้ความสำคัญกับพวกเขาจึงเป็นวิถีปฏิบัติที่เขาไม่ค่อยมีโอกาสจะได้รับในบ้านเกิด (Yos, 1994: 16)

“ผู้หญิงไทยเอาใจเก่ง ทำอาหารก็ได้ ไม่เหมือนผู้หญิงฝรั่ง เขาไม่ค่อยสนใจเรื่องพวกนี้ และที่เมืองนอกก็เหงาด้วย เจอแขกคนหนึ่งฟังแล้วน่าสงสารมาก เป็นคนสวีตเซอร์แลนด์ เขาบอกว่า กินข้าวกับข้างฝามาตั้งหกปี”

ยิ่งผู้หญิงที่ทำงานในบาร์เปียร์มีประสบการณ์เกี่ยวกับผู้ชายฝรั่งเหล่านี้มากเพียงใด โอกาสที่เธอจะพลิกสถานการณ์ให้เป็นฝ่ายนำยิ่งมีมากขึ้นเท่านั้น เช่นเดียวกันกับนาในทุกวันนี้ สถานภาพของเจ้าของบาร์เปียร์ เป็นการลงทุนแบบหนึ่งในระยะยาวตราบเท่าที่เธอยังอยู่ในวงการกลางคืน ขณะเดียวกันเธอก็ใช้ประสบการณ์และความเป็นหญิงของเธอเป็นเครื่องมือในการบริหารความสัมพันธ์กับลูกค้าทั้งหลายตามที่จังหวะและโอกาสเอื้ออำนวยให้

แก้ว : ผู้หญิงด้นรันทูกรูปแบบ

หากกล้าและนาเป็นตัวอวยงของความสำเร็จในแบบที่แตกต่างกัน ชีวิตของแก้วเป็นภาพสะท้อนของผู้หญิงที่พยายามด้นรันทูกรูปแบบเพื่อ “เลี้ยงแม่และลูกของตน” เธอเป็นสาวใหญ่วัย 45 ปี เกิดที่จังหวัดเชียงราย และใช้ชีวิตวัยสาวอยู่ที่เชียงใหม่ โดยการทำงานตามร้านอาหารคอฟฟี่ช็อป ซึ่งล้วนแล้วมีบริการทางเพศแอบแฝงทั้งสิ้น จนกระทั่งได้รับการแนะนำจากเพื่อนร่วมอาชีพบางคน ทำให้เธอเข้าทำงานบริการกับลูกค้าฝรั่งที่บาร์อะโกโก้แห่งหนึ่ง แก้วทำงานเป็นพนักงานเดินบนเวทีในบาร์อะโกโก้ราวปีเศษ ระหว่างนั้น เธอรู้จักกับลูกค้าชาวอังกฤษวัย 50 กว่าปี วัยที่อยู่ในช่วงปลาย 30 ปีของแก้ว เป็นแรงผลักดันที่สำคัญในการคาดหวังใครบางคนที่เป็นความมั่นคงของชีวิต ความมั่นคงทั้งกายและใจเป็นความปรารถนาที่เธอแสวงหามาทั้งชีวิต แต่ยังไม่มีโอกาสพบเจอ

แก้วผ่านประสบการณ์การพึ่งพาตนเองมาโดยตลอด นับตั้งแต่เธอเริ่มเข้าสู่วัยสาว เธอมีความสัมพันธ์กับหนุ่มคนไทย ความหวานสดใสในวัยหนุ่มสาวทำให้ความสัมพันธ์พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ทั้งคู่รู้จักกันในช่วงเวลาสั้น ๆ ที่บ้านเกิดของฝ่ายหญิง โดยฝ่ายชายเป็นคนต่างถิ่นที่มาทำงานต่างจังหวัด ฝ่ายหญิงไม่มีโอกาสรู้ว่าเขามีลูกเมียอยู่แล้วจนกระทั่งมีลูกชายด้วยกันหนึ่งคน แม้แก้วจะตามทวงสิทธิและความรับผิดชอบจากฝ่ายชายแต่ดูจะไม่มีผลแต่อย่างใด แก้วในวัยสาวจึงก้มหน้ารับชะตากรรมหาเงินส่งเสียเลี้ยงลูกชาย ซึ่งฝากไว้ในความดูแลของยาย

เมื่อพบชายวัยกลางคนชาวอังกฤษที่แสดง ความมุ่งหมายในการพัฒนาความสัมพันธ์อย่างยั่งยืนกับแก้ว เธอหมายมั่นว่าจะเริ่มต้นลงหลักปักฐานกับการใช้ชีวิตคู่อย่างจริงจัง ความ

สัมพันธัมเริ่มต้นอย่างสดใส ขณะที่ฝ่ายชายมอบความเอื้ออาทรและการช่วยเหลือทางด้านเศรษฐกิจตามสมควรแก่เธอ เหล่านี้เป็นพื้นฐานของการสร้างความมั่นใจในความสัมพันธัมระยะแรก แก้วตัดสินใจลาออกจากการเป็นพนักงานเดินในบาร์อะโกโก้ และเริ่มบทบาทของการเป็น "เมีย" ปรนนิบัติดูแล ผู้เป็น "สามี"

"เราออกมาเช่าบ้านอยู่กันเป็นครอบครัว เรามีเงินเลี้ยงจากรัฐบาล ส่วนใหญ่อยู่ที่ เชียงใหม่ตลอด เขาเป็นคนชอบเที่ยว ตอนแรก ๆ เข้าใจว่า เขาเป็นคนแบบนี้ตั้งแต่ตอนคบกัน อยู่ ๆ กันไปได้ประมาณสามปี เขาออกเที่ยวหนักขึ้น บางคืนก็กลับมา บางคืนก็ไม่กลับมา พื่ออยู่บ้านคนเดียว หลายครั้งนอนรอเขา น้ำตาไหล และหลับไปไม่รู้ตัว เป็นความรู้สึกที่ชอกช้ำมาก เราเริ่มคิดแล้วว่า เราคงไม่มีโชคในเรื่องผู้ชาย"

แก้วใช้เวลาถึงสามปีในการประคับประคองความสัมพันธัมแต่เพียงฝ่ายเดียว ในที่สุดความอดทนก็หมดลง เมื่อความสัมพันธัมสิ้นสุดลง นั้นหมายถึง การสิ้นสุดการช่วยเหลือทางเศรษฐกิจ โดยที่ภาระในเรื่องบ้านเช่า และรายจ่ายอื่น ๆ ในชีวิตยังคงเป็นความจำเป็น แก้วนำเงินที่เก็บหอมรอมริบมาลงทุนซื้อจักรยานยนต์เพื่อให้ลูกค้าฝรั่งเช่าเป็นรายวัน

การอยู่กับชายอังกฤษในช่วงเวลาหนึ่งสร้างเครือข่ายความสัมพันธัมแบบปากต่อปาก ทำให้มีลูกค้ามาเช่าจักรยานยนต์ของเธอ จากหนึ่งคันเพิ่มเป็นสองคัน สามคัน เธอซื้อเครื่องซักผ้า และลงมือรับจ้าง ซัก อบ รีด อีกรางหนึ่งเพิ่มเติมด้วย เธอบอกว่าโชคยังดีที่บ้านเช่าของเธอแม้จะต้องเสียค่าเช่าในราคาสูงลิบแต่ก็ตั้งอยู่ในสถานที่ที่พอจะทำมาค้าขายได้บ้าง แต่กิจการเหล่านี้ขึ้นอยู่กับฤดูกาลท่องเที่ยวเป็นอย่างมากขณะที่รายจ่ายยังคงปริมาณเท่าเดิม ประกอบกับความคิดที่ว่า เธอคงไม่มีหวังในการสานสัมพันธัมอย่างถาวรกับผู้ชายสักคนหนึ่ง

หวนกลับสู่ชีวิตกลางคืนในฐานะผู้หญิงทำงาน

แก้วออกหางานทำตามบาร์เบียร์อีกครั้ง เธอเลือกบาร์เบียร์เล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ด้วยเหตุผลที่ว่าไม่เข้มงวดในเรื่องกฎเกณฑ์การทำงานและไม่พลุกพล่านเหมือนบาร์อะโกโก้ ประสบการณ์ที่เธอมีไม่ว่าจะเป็นปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าหรือการเรียนรู้จักผู้ชายฝรั่งจากชายชาวอังกฤษ ทำให้แก้วสามารถจัดวางภาพลักษณ์ในการทำงานบาร์เบียร์ได้เป็นอย่างดี นอกจากเธอจะไม่ขัดเขินในการใช้ภาษาอังกฤษ เธอยังมีทักษะในการประเมินลูกค้าและจัดวางกิริยาท่าทางที่ทำให้ลูกค้ารู้สึกว่าคุณเองเป็นบุคคลสำคัญอีกด้วย

สาวใหญ่วัยต้นสี่สิบอย่างเธอเลือกใช้ความเป็นหญิงในหลายลักษณะ เช่น ความสุภาพ อ่อนโยน เรียบร้อยเมื่อดูจากการจัดวางกิริยาท่าทางภายนอก ขณะเดียวกันก็มีความเร้าร้อนในเรื่องเท็กซัสอยู่ในที่เมื่อประเมินว่าความต้องการของลูกค้าอยู่ในภาวะอารมณ์นั้น ๆ แก้วมีลูกค้า

ประจำหลายคน และส่วนใหญ่เป็นลูกค้าที่มานั่งดื่ม พุดคุยและกระตุ้นหรือตอบสนองให้อีกฝ่าย เกิดความพึงใจในเรื่องเช็กส์

คืนวันหนึ่ง ในราวหนึ่งนาฬิกาเศษของวันใหม่ ที่บาร์เล็ก ๆ แห่งที่แก้วประจำอยู่เหลือ พนักงานในบาร์เพียง 4 คน เท่านั้น หนึ่งในกลุ่มนั้นคือ ผู้ศึกษา พนักงานบริการนั่งดื่มสองคน และ แก้ว ซึ่งกำลังนั่งดื่มกับลูกค้าประจำของเธอคนหนึ่งชื่อวิลเลียม บริเวณเก้าอี้ริมเคาน์เตอร์ตัวในสุด ของบาร์ ทั้งคู่ที่นั่งดื่มเบียร์ตั้งแต่สี่ทุ่มเศษโดยดื่มกันไปฝ่ายละ 4 ดื่ม ฝ่ายหญิงลุกขึ้นมาเดินในท่า ทางแบบเน้นทรวดทรงและเรือนร่างพร้อมกับหัวเราะและพูดขึ้นว่า “เทน มินนิท สเปเชียล---ten minutes special” ขณะที่วิลเลียมปรบมือและเฝ้ามองเธอด้วยดวงตาหยาดเยิ้ม แก้วค่อย ๆ บรรจง ถอดเสื้อตัวนอกให้เหลือเพียงเสื้อชั้นในสีดำที่มีลูกไม้ประดับปกปิดและเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าลูกค้า ฝ่ายชายก้มตัวเอาใบหน้าซุกลงที่ร่องอกของแก้ว สองมือลูบไล้ไปตามรูปร่างและบั้นท้ายของ ฝ่ายหญิง แก้วนั่งลงบนตักของลูกค้าและปล่อยให้มือของฝ่ายชายมีอิสระอย่างเต็มที่ในการสัมผัส เนื้อตัวของเธอ

วันรุ่งขึ้นผู้ศึกษาพบแก้วที่บ้านพักของเธอในช่วงกลางวันและถามเธอว่าเมื่อคืนนี้ไปกับ ลูกค้ารายดังกล่าวหรือไม่ เธอตอบว่า

“ไม่ไปหรอก วิลเลียมนี้รู้จักกันมานานแล้ว เขาชอบแบบนี้แหละ ไม่เคยพาผู้หญิงไปนอน ด้วย ส่วนมากมานั่งดื่ม คุย เมื่อคืนที่ลุกขึ้นมาเดินโชว์เพราะว่า อยากดึงเขาไว้ ยังไม่อยากจะรีบ กลับ”

เมื่อถามกับพนักงานนั่งดื่มที่อยู่ร่วมในสถานการณณ์คำคืนที่ผ่านมา หญิงสาวคนหนึ่งบอก เล่าใกล้เคียงกับแก้ว แต่เพิ่มเติมข้อมูลว่า

“ทุกที่ยิ่งกว่านี้อีก ไหววิลเลียมเนี่ย มันไม่ชอบเอาผู้หญิงไปนอน แต่ชอบให้ชักจูงให้ มัน เลี้ยงดื่มดึนนะ ให้ทีปทีละพันบ้าง สองพันบ้าง พอดีเมื่อคืนนี้พี่ (หมายถึงผู้ศึกษา) อยู่ด้วย พี่แก้ว เขาเลยเกรงใจไม่กล้าทำ”

การปรากฏตัวของผู้ศึกษาในบาร์เล็กแห่งนี้เริ่มต้นตั้งแต่สอนภาษาอังกฤษให้กับพนักงาน ในบาร์เบียร์ และเข้ามาทำงานหาประสบการณ์ในฐานะพนักงานผสมเครื่องดื่มและนั่งดื่มกับลูกค้า ถึงแม้ผู้ศึกษาจะมีความคุ้นเคยกับพนักงานหลายคนเป็นอย่างดี แต่เรื่องบางเรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางเพศ ยังคงเป็น “เรื่องส่วนตัว” ที่ผู้ศึกษาเป็น “คนนอก” อยู่ดี

ตัวอย่างของสถานการณ์ในการปฏิสัมพันธ์ระหว่างแก้วกับลูกค้า เป็นเพียงช่วงต้น ๆ ที่ ผู้ศึกษารู้จักกับแก้ว ต่อเมื่อเวลาของการทำความรู้จักและพร้อมจะรับฟังความเป็นไปในชีวิตของ

ผู้หญิงที่ทำงานบาร์เบียร์ ผ่านพ้นไปนานเกือบสองปี ช่องว่างทางความคิดระหว่างผู้ศึกษากับผู้หญิงบาร์เบียร์ในกลุ่มที่ศึกษาเริ่มแคบลง

ภาพลักษณ์ของแก้วในช่วงกลางวันทำงานรับจ้างซักเสื้อผ้าให้กับนักท่องเที่ยวและรับผ้าจากลูกค้าตามเกสเฮ้าส์ เธอใส่ชุดกางเกงขาสั้นกับเสื้อยืด ผมหักปลอยยาวกลางหลังในช่วงค่ำคืนถูกม้วนเหน็บไว้อย่างลวก ๆ หน้าตาซีดปราดจากเครื่องสำอางค์ใด เธอตื่นราว 9-10 โมงเช้า ตื่นมาแป้ สูบบุหรี่สองสามตัว บางครั้งแทบจะไม่ทันชำระล้างร่างกายตนเอง เปิดโทรทัศน์ไว้เป็นเพื่อนคลายเหงา หาอาหารให้สุนัขสองตัวที่แสนซื่อสัตย์และเป็นเพื่อนเธอทุกเมื่อเชื่อยาม เริ่มลงมือซักผ้ากองโตด้วยเครื่องซักผ้า นั่งเอนกายนอนดูโทรทัศน์ ช่วงใกล้เที่ยง หนังสือพิมพ์รายวันที่เธอรับประทานมารออยู่ในกล่องหน้าบ้านแล้ว แก้วอ่านหนังสือพิมพ์จบหนึ่งรอบ เธอนำผ้าที่ซักไว้ตากตากปรุงอาหารรับประทานของตนเองและสุนัขทั้งสองตัว เอนกายหลับตาลงงีบใหญ่ สะดุ้งตื่นขึ้นมาอีกครั้ง รีบออกไปเก็บผ้าที่ตากแดดไว้ กางโต๊ะรีดผ้า และเริ่มลงมือรีดเสื้อผ้าทั้งหลาย เมื่อรีดเสร็จนำใส่ถุง ส่วนหนึ่งรอให้ลูกค้ามารับ และอีกส่วนหนึ่งเธอต้องนำไปส่งตามเกสเฮ้าส์

กว่าจะเสร็จภารกิจเหล่านี้เวลาล่วงเลยราวหกโมงเย็น แก้วรับประทานอาหารอีกมื้อและเตรียมอาหารให้กับเจ้าสุนัขแสนรัก พอตะวันตกลับฟ้าไปแล้ว แก้วอาบน้ำ แต่งตัวด้วยกระโปรงชุดติดกันสั้นเนื้อเช่าสีดำ หยิบเครื่องสำอางค์ราคาถูกที่เตรียมพร้อมอยู่แล้วในกระเป๋าถือออกมาบรรจงทารองพื้นที่หน้าเพื่อกลบร่องรอยไม่พึงประสงค์ ทาแป้งทับ แต่งคิ้วและทาปาก สวมรองเท้าส้นสูงและเดินปิดประตูหน้าต่างทุกบาน เปิดไฟไว้หนึ่งดวงพร้อมพัดลมหนึ่งเครื่อง พร้อมกำชับสุนัขที่ซื่อสัตย์ว่า "เฝ้าบ้านดี ๆ นะ มาเฝ้าออกไปทำงานก่อน เดี่ยวกลับจะ" น้ำเสียงของแก้วฟังดูอบอุ่นและใจดี สุนัขสองตัวเห่าตอบรับและเดินมาส่งเจ้านายที่หน้าประตูบ้าน แก้วสตาร์ทรถจักรยานยนต์และปิดประตูรั้วบ้านแน่นหนา ก่อนไปเริ่มงานในภาคดึกอีกครั้ง

ชีวิตประจำวันของแก้ว วนเวียนอยู่เช่นนี้ โดยปกติเธอจะกลับบ้านไม่เกินสามนาฬิกาของวันใหม่ นาน ๆ ครั้งจึงจะกลับเข้าสักหนหนึ่งเมื่อต้องไปค้างกับลูกค้าแบบข้ามคืน ครั้งหนึ่งระหว่างที่ผู้ศึกษาแวะไปสนทนากับแก้วที่บ้านพัก เธอกำลังรีดผ้ากองโตพร้อมกับดูรายการข่าว ซึ่งผู้สื่อข่าวโทรทัศน์นายหนึ่งเกริ่นตอนจบของสัปดาห์เกี่ยวกับการดิ้นรนของชาวบ้านในชนบทที่หาอาชีพเสริมในหมู่บ้านว่า "ไม่มีความจนในหมู่มนุษย์น" แก้วมีปฏิกิริยาต่อคำพูดดังกล่าวทันที "พีนี่เิง ขยันแล้วยังจน ดูลสิ ตื่นขึ้นมาเริ่มงานงก ๆ ไปถึงเย็น ตกดึกต้องออกไปทำงานอีก ไม่เห็นจะรวยขึ้น"

แม้แก้วจะมีรายได้หลายทางนับตั้งแต่ การให้เช่าจักรยานยนต์ การรับจ้างซักเสื้อผ้า การออกไปทำงานบาร์เบียร์ที่ได้ทั้งค่าตี้มและค่าทิป รวมถึงการออกไปบริการลูกค้าเป็นครั้งคราว แต่หญิงผู้นี้ก็มีรายจ่ายมากมายหลายทางเช่นเดียวกัน เริ่มจากค่าใช้จ่ายส่วนตัวของเธอในชีวิตประจำ

วัน เธอยังมีสถานภาพของความเป็นลูกสาวที่ต้องรับผิดชอบแม่วัย 70 ปีเศษ รวมทั้งจุนเจือญาติพี่น้องที่มักจะมีปัญหาเรื่องเงินทองอยู่เป็นประจำ รวมถึงสถานภาพของ "ความเป็นแม่" ของลูกชายวัย 20 ปีเศษ ที่แม้ปัจจุบันจะเลิกเรียนหนังสือแล้วแต่ยังไม่สามารถรับผิดชอบเรื่องทางเศรษฐกิจของตนเองได้ นำซ้ำยังไปมีผู้หญิงคนหนึ่งมาเป็นเมียอีกด้วย เหล่านี้ล้วนเป็นรายจ่ายที่เป็นห่วงผูกคอผู้หญิงวัย 40 ปีเศษผู้นี้

ครั้งหนึ่งที่สาวของแก้วมาพักกับเธอที่เชียงใหม่ พี่สาวคนนี้ทำหน้าที่เป็น "ภรรยา" ของสามีเพียงคนเดียวมาตลอดชีวิต แก้วไม่ได้ปกปิดพี่สาวเรื่องการทำงานกลางคืน เธอกลับบ้านดึกราวตีสี่ กว่าที่จะเข้านอน พี่สาวของเธอก็ตื่นเช้าเสียแล้ว พี่สาวพูดกับแก้วว่า "งาน บ้า ๆ บอ ๆ อะไร เลิกดีสิ ดีห้า" แก้วรู้สึกน้อยใจกับคำพูดของพี่สาวมาก เพียงแค่เธอตื่นเก้าโมงเช้า พี่สาวก็บ่นว่าเธอตื่นสายเสียแล้ว เธอพูดกับตัวเองในใจเมื่อโดนคำตำหนิว่า "ไม่ใช่เพราะงานบ้า ๆ บอ ๆ แบบนี้หรือที่เลี้ยงแม่ และเลี้ยงลูกของฉันมาได้"

แก้วเจ็บปวดกับคำพูดของพี่สาวที่วิจารณ์ชีวิตประจำวันของเธอ โดยเฉพาะประโยคที่ว่า "บ้านก็สกปรก แคบ คนอยู่ก็เหมือนเป็นผีบ้า โรคประสาท อยู่กับหมา" เธอระบายความรู้สึก แหวตาปวดร้าว

"ใจคนเรานิม ๆ หนึ่ง ถ้ามันถูกแทงก็เจ็บ พี่รู้ดีว่า พี่ต้องอยู่คนเดียว พี่หาทางอยู่ให้ได้ ในแบบของพี่ ดูหนังที่บ้าน อยู่กับหมา เลือกที่จะไม่ไปหาเพื่อน ไม่พาผู้ชายมาบ้าน เพราะพี่ถือว่าบ้านเป็นที่ส่วนตัว จะไม่พาผู้ชายมาค้างที่นี่"

แก้วแยกแยะพื้นที่บ้านออกจากที่ทำงานกลางคืนอย่างชัดเจน เธออธิบายเพิ่มเติมว่า หากผู้ชายจะชวนผู้หญิงไปนอนด้วย ก็ควรจะมีปัญหาหาที่ให้นอน และเธอไม่ต้องการให้ใครมาตุ๊กอีกประเด็นหนึ่งหากมีการพาผู้ชายมานอนเป็นครั้งแรก ก็ต้องมีปัญหาอื่น ๆ ตามมา

"เวลาไปบาร์ก็ไปทำงานบริการ อยู่บ้านเราก็รับจ้างซักผ้า มีรถให้เช่า"

นี่เป็นวิธีการแยกแยะตัวตนระหว่างผู้หญิงกลางคืนออกจากตัวตนด้านอื่น ๆ ที่อยู่ในบุคคลคนเดียวกันของสาวใหญ่ผู้นี้

ทุกวันนี้แก้วไม่ได้คิดถึงเรื่องการแต่งงานอีก เธอย้ำกับคนใกล้ชิดหลายครั้งว่า "พี่ไม่มีโชคเรื่องผู้ชาย" แม้เธอจะมีผู้ชายฝรั่งหลายคนเป็นสปอนเซอร์และบางคนพูดถึงการแต่งงานกับเธอ เธอติดต่อทางจดหมาย โทรศัพท์และโทรสารกับผู้ชายฝรั่งสองสามคนเพื่อสานสัมพันธ์และได้รับความช่วยเหลือเรื่องการเงินเป็นครั้งคราว ลูกค้าบางรายมาเชียงใหม่ในช่วงฤดูการท่องเที่ยวติดต่อกันมาอย่างเข้าปีที่สามแล้ว นับตั้งแต่รู้จักกันที่บาร์เบียครั้งแรก บางรายในปีหนึ่ง ๆ เดินทางมาสองครั้ง บางครั้งหากเป็นลูกค้ากระเป๋าหนัก เธอจะกลางานประจำที่บาร์เบียและงัดรับจ้างซักผ้าเพื่อไปเทคแคร์ลูกค้าที่ห้องพักของเขา

เธอปรนนิบัติกับฝ่ายชาย นับตั้งแต่ การดูแลธุระส่วนตัวเรื่องการซักเสื้อผ้า พาไปเที่ยวทั้ง กลางวันกลางคืน พาไปทำธุระต่าง ๆ รวมถึงเรื่องการเมืองเพศสัมพันธ์ บางครั้งหากเธอมีปัญหายุ่ง ยากใจ เธอก็จะหาทางเจรจาต่อรอง เธอเคยขอให้ผู้ศึกษาช่วยเขียนจดหมายเป็นภาษาอังกฤษเพื่อ ส่งให้กับชายเยอรมันวัย 60 เศษรายหนึ่งที่มาติดพันเธอ

“ช่วยเขียนจดหมายบอกเขาว่าอย่าเพิ่งมาตอนนี้ เพราะที่กำลังยุ่งเรื่องลูกชายไปก่อนเรื่องไว้ ถ้าเขามา พี่ไม่มีเวลาดูแล ลูกคนนี้อ่าบอกให้มาเมื่อไร ก็มาทันทีเลยนะ อย่างถ้าโทรไปอาทิตย์นี้ อาทิตย์หน้าเดินเรื่องแล้วก็ได้เลย” ระหว่างที่เธอพูดถึงเรื่องดังกล่าว เธอยิ้มหวาน แหวดตาสดใส ข้อความในจดหมายของเธอที่ส่งถึงชายชาวเยอรมันมีว่า

“...คุณสบายดีมั๊ย ฉันอยากให้คุณมาหาฉันเหมือนกัน ที่เชียงใหม่ฝนตกทุกวัน ฉันต้อง เดินทางไปมาระหว่างเชียงใหม่กับเชียงใหม่เพื่อดูแม่และลูกของฉัน ถ้าคุณมาช่วงนี้ ฉันคงไม่มี เวลาดูแลคุณที่เกสเฮ้าส์ ขอเวลาฉันอีกสองสามเดือน ธุระฉันคงจะเสร็จเรียบร้อย ถ้าคุณเดินทาง มาเชียงใหม่ เราจะได้อยู่ด้วยกัน ถ้าคุณรักฉันจริง ๆ ส่งเงินมาให้ฉันบ้างนะ เพราะว่าฉันกำลัง เดือดร้อน และไม่ม้งานทำ หวังว่าคุณคงจะเข้าใจ เมื่อไรที่ฉันพร้อม ฉันจะส่งแฟกซ์ถึงคุณอีกครั้ง”

แก้วในวัยสี่สิบปีเศษมีรายได้หลักทางหนึ่งคือการทำงานกลางคืน ซึ่งเป็นงานที่เธอยึดมา เกือบตลอดชีวิต เธอบอกกับผู้ศึกษาว่า การทำงานนี้ให้ได้ดี ต้องไม่เห็นแก่เงินมากเกินไป และที่ สำคัญที่สุดคือต้องให้ความสำคัญกับการใช้ถุงยางอนามัย แก้วเล่าถึงการเตรียมพร้อมในสถาน การณ์ที่เธออยู่กับลูกค้าชั่วคราวตามโรงแรมว่า

“พวกฝรั่งมันจะชอบให้ผู้หญิงเปิดตลอดเวลาอยู่ในห้องด้วยกัน พออาบน้ำเสร็จ พี่ต้องล้างที่ วางของไว้แล้ว ส่วนมากจะเป็นโต๊ะข้างประตู พี่จะเอาชุดชั้นในเก็บไว้ในกระเป๋าสะพาย เอาเสื้อ พาดไว้บนกระเป๋า แล้วเอารองเท้าสวมลงไปในกางเกง วางซ้อนไว้ข้างบน เอาขากางเกงที่มันห้อย ลงมาพาดขึ้นไปบนกระเป๋า เป็นขลุ่ยไว้ในที่เดียวกัน เมื่อมีอะไรจะได้คว้าแล้ววิ่งออกมาได้ทัน เรา จะได้ไม่ต้องสืมของอะไรไว้ ทุกอย่างเราต้องซื้อมาด้วยเงินทองทั้งนั้น”

วิธีเตรียมตัวเพื่อหนีจากสถานการณ์ที่คาดไม่ถึงนี้มาจากประสบการณ์ของเธอ ครั้งหนึ่ง ที่ต้องวิ่งหนีลูกค้าออกมาทั้ง ๆ ที่ไม่มีเสื้อผ้าติดตัวแม้สักชิ้นเดียว เพราะลูกค้าไม่ยอมสวมถุงยาง อนามัย

“ไปกับลูกค้าที่เพิ่งรู้จักกันครั้งแรก ค่อนข้างหนุ่มนะ ประมาณ 30 ได้มั้ง ช่วงที่คุยกันก็ สุภาพดีนะ เราก็ว่าเราดูดีแล้ว แต่พอไปถึงห้องพัก เขาเอาเงินวางไว้ที่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง 1,500 บาท หลังจากนั้นชวนเราไปอาบน้ำ ออกมานั่งคุยกัน กำลังจะมีอะไรกัน พี่บอกว่า Condom เขา ทำท่าไม่รับรู้ พี่พยายามพูดอีก เห็นท่าไม่ไหว เลยหยิบเสื้อผ้าหนีออกมาจากห้องเลย มาถึงชั้น สอง เจอพนักงานโรงแรม เรียบอกเขาว่า แยกไม่ยอมใช้ถุงยาง ตอนนั้นยังแก้ผ้าอยู่เลยนะ

พนักงานคนนั้นก็เลยพาไปแต่งตัวที่ห้องเก็บเครื่องมือทำความสะอาด เราต้องไม่ไปเห็นแก่เงินเล็กน้อยเป็นอะไรไปแล้วมันคุ้มที่ไหน กลับมาบ้านกินข้าวเหนียวจิ้มน้ำพริกแบบจน ๆ ยังดีเสียกว่า พี่กลัวอยู่อย่างเดียว กลัวตอนเปิดประตูกำลังจะวิ่งออกมาแล้วมันดึงมือไว้ แต่โชคดี ยังไม่เคยโดน

เรื่องอุ้งยางพี่ว่าก็แปลกดี ใ้พวกไม่ยอมใช้นี้ มันไม่กลัวเราหรือไง บางทีคิดในใจว่า เออทำไมมันไม่กลัวถูละ ฎไปกับผู้ชายตั้งหลายคนนะ เคยพูดกับลูกค้าบางคนเหมือนกันว่า เธอไม่กลัวฉันทหรือ ฉันทไปกับผู้ชายหลายคน คุณน่าจะกลัวฉันท มันก็หัวเราะ” แก้วทิ้งท้ายพร้อมเสียงหัวเราะ

แก้วเองไม่รู้ว่อนาคตของเธอจะเป็นอย่างไรต่อไป แต่ที่แน่นอนที่สุด เวลาในการทำงานกลางคืน ไม่ว่าจะป็นงานที่บาร์เบียร์ หรืองานเดินบนเวทีในบาร์อะโกโก้ล้วนแต่ต้องใช้ “ร่างกาย” ที่นับวันมีแต่จะร่วงโรยไป ตราบเท่าที่มีเรี่ยวแรงและสังขารเอื้ออำนวย แก้วยังคงอาศัยช่องทางของงานกลางคืนเป็นแหล่งรายได้ทางหนึ่ง อาจกล่าวได้ว่า เธอพยายามครองชีวิตให้ดีที่สุดเท่าที่เงื่อนไขของสถานการณ์เอื้ออำนวย เมื่อเปรียบเทียบกับเพื่อนร่วมอาชีพในวัยเดียวกันหลายคน บางคนหมดเงินไปกับกาเรเที่ยว จำนวนไม่น้อยหมดเงินไปกับกาพนัน แต่สำหรับเธอ หมดเวลาไปกับการทำงานหนักอย่างเต็มที่เพื่อเตรียมตัวสำหรับอนาคตที่ไม่อาจฝากชีวิตไว้กับใครได้นอกจากตัวเธอเองดังเช่นที่ผ่านมามาตลอดทั้งชีวิต

แก้ว “สร้าง” บ้านเช่าของเธอให้เป็น “บ้าน” ที่ต้อนรับเพื่อนฝูงรุ่นเดียวกันอย่างอบอุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงฤดูกาการท่องเที่ยว เพื่อนหลายคนที่ได้ดิบได้ดี มีผัวฝรั่งไปอยู่เมืองนอกพากันกลับมาฮอลิเดย์ ก็จะมาสังสรรค์กันที่บ้านของเธอ ขณะที่ยามปกติ เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกับลูกที่กำลังอยู่ในช่วงเริ่มต้นงานกลางคืน ขัดสนและต้องการที่พักพิงทั้งกายและใจจะแวะเวียนมาทำอาหารกลางวันรับประทานที่บ้านของเธอ ปรีक्षाทุกข์สุข ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน แก้วเปิดรับเพื่อนฝูงในหลากหลายรูปแบบ เพื่อนหลายคนที่ได้ดีมีความสุขก็หายเงิบไประยะหนึ่ง เมื่อมีทุกข์ต่างหวนกลับมาหาแก้วอีกครั้ง ซึ่งสาวใหญ่ผู้นี้ยังคงต้อนรับพวกเธอเหล่านั้นในแบบเดิม การแวะเวียนมาของเพื่อนฝูงบางครั้งก็เฮโลมาติดต่อกันจนรับไม่หวาดไม่ไหว บางครั้งเหมือนโชคชะตาจงใจให้เธออยู่อย่างโดดเดี่ยว มีต้นไม้ สุนัข และการสูบบุหรี่เป็นเพื่อนเท่านั้น

“ความสุขของพี่อยู่ที่การได้สูบบุหรี่ นั่งพักสูบบุหรี่สักตัวแค่นี้แหละ แล้วก็อยู่กับเจ้าหมาสองตัวนี้ ปลายเดือนนี้ก็ซื้อหอย ถูกจริงบ้าง ถูกกินบ้าง”

สรุป

จากกรณีศึกษาทั้ง 3 กรณี พบว่า รูปแบบการปรับความสัมพันธ์กับลูกค้าของผู้หญิงบาร์เบียร์แบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ ได้แก่

รูปแบบที่หนึ่ง การหวนกลับไปสู่ความเป็นเมีย ความเป็นเมียในที่นี้ไม่หลงเหลือพื้นที่สำหรับผู้ชายไทย หากแต่มีเป้าหมายอยู่ที่ผู้ชายฝรั่งซึ่งเปลี่ยนสถานะจากลูกค้ามาสู่ความสัมพันธ์ในฐานะของ "ตัวฝรั่ง" อันเป็นความปรารถนาของหญิงบาร์เปียร์ส่วนใหญ่ การหวนกลับไปสู่ความเป็นเมียของผู้หญิงบาร์เปียร์หมายถึงความพยายามกลับไปสู่กรอบของความสัมพันธ์ภายใต้อุดมการณ์ของความเป็นผู้หญิงดี ซึ่งการจัดวางความสัมพันธ์กับผู้ชายฝรั่งมีทั้งที่เป็นการจัดวางความสัมพันธ์แบบเก่าและแบบใหม่ภายใต้อุดมการณ์ของความเป็นเมีย

ลักษณะแรก การจัดวางความสัมพันธ์ภายใต้อุดมการณ์ครอบครัวแบบเดิม

ตัวอย่างชีวิตของแก้ว ที่ตัดสินใจอยู่กับชายวัยกลางคนชาวอังกฤษแบบ "ครอบครัว" โดยที่รายได้หลักของครอบครัวมาจากชายชาวอังกฤษที่ได้รับเงินเลี้ยงดูจากรัฐบาล ทั้งคู่เช่าบ้านอยู่ด้วยกันในเชียงใหม่ แก้วรับบทบาทของความเป็น "เมีย" อีกครั้งหลังจากห่างเหินชีวิตครอบครัวที่ถูกผู้ไทยทอดทิ้งมานาน ระยะเวลา 3 ปีที่แบกรับอารมณ์ขุ่นมัวที่ตัวฝรั่งออกเที่ยวทุกคำคืนปล่อยเธอไว้เดียวดายในบ้านเช่า ภาพชีวิตในช่วงเวลานั้นเป็นการหวนกลับไปสู่การถูกจองจำอีกครั้ง ภาพความฝันในการสร้าง "ครอบครัว" ตามอุดมคติล้มสลาย ความปรารถนาจะหวนกลับไปสู่ความเป็นผู้หญิงดีที่มีผิวเป็นตัวเป็นตน และจัดวางตนเองเป็นเมียที่ซื่อสัตย์ รักดี ดูแล ปรนนิบัติ ดูจะเป็นหนทางไปสู่ความชอกช้ำที่ซ้ำซาก เจกเช่นเดียวกับช่วงชีวิตหนึ่งของนา การไปอยู่ต่างประเทศกับตัวฝรั่งที่คนรอบข้างเห็นว่าเป็นความสำเร็จ ใฝ่หู่ และการหลุดรอดจากชีวิตที่ตกต่ำไปสู่ชีวิตที่ดีขึ้น ระยะเวลา 3 ปีกับหนุ่มฝรั่งเศสที่เริ่มต้นด้วยการสร้างความมั่นคงให้กับครอบครัวของนาด้วยการซื้อที่ดินให้ กลายเป็นความไร้หวัง ไร้อนาคตและเต็มไปด้วยความไม่ลงรอยแตกต่างจากความฝันที่วาดหวังไว้

ตัวอย่างของทั้งแก้วและนาสะท้อนให้เห็นถึง ความพยายามหวนกลับไปสู่ความเป็นผู้หญิงดีที่จัดวางความสัมพันธ์หญิงชาย และให้ความหมายความเป็นเมียในบริบทครอบครัวแบบเดิม ไม่สามารถปลดปล่อยให้พวกเธอมีชีวิตที่ดีขึ้นในฐานะของผู้ที่เป็นฝ่ายกระทำ ซ้ำยังกลับไปตกอยู่ในภาวะของการถูกจองจำในอุดมการณ์แบบเก่าที่เธอเคยพยายามพาตนเองให้หลุดพ้น โดยเงื่อนไขสำคัญที่นำไปสู่การยุติความสัมพันธ์คือการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันระหว่างคนทั้งคู่ภายใต้การจัดวางความสัมพันธ์อันที่ผิวเมียในแบบเดิม ซึ่งยากที่จะเอื้ออำนวยให้ผู้หญิงมีอำนาจการต่อรองกับฝ่ายชายทั้งในแง่เศรษฐกิจและความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างผิวเมีย

ลักษณะที่สอง การจัดวางความสัมพันธ์แบบใหม่

สำหรับในกรณีของหล้า ผู้หญิงบาร์เปียร์ที่ได้ชื่อว่าประสบความสำเร็จคนหนึ่งนั้น มีลักษณะของการจัดวางความสัมพันธ์กับผู้ชายฝรั่งที่แตกต่างไปจากกรณีแรก หล้ายุติการชาย

บริการทางเพศเนื่องจากมีลูกค้าอเมริกันเชื้อสายญี่ปุ่นรับเลี้ยงดู และเธอก็ให้คำตอบกับตนเองว่าเป็นเพราะผู้ชายคนนี้รักเธอและช่วยเหลือเธอได้ ทั้ง ๆ ที่เธอไม่มีความรักมอบกลับให้ เธอจึงเลือกจัดวางความสัมพันธ์กับผู้ชายสองคน คนหนึ่งเพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจที่ดิ้นรนแสวงหามาทั้งชีวิตทั้งแก่ตนเองและครอบครัว และผู้ชายอีกคนหนึ่งเพื่อให้หลงเหลือพื้นที่ของความเป็นมนุษย์ที่มีความอารมณ์ ความรู้สึก ทั้งคู่มีฐานะเป็น "แฟน" ของหล้า แฟนอเมริกันเชื้อสายญี่ปุ่นเป็นความรู้สึกของความซาบซึ้งในความดี ขณะที่แฟนเยอรมันเป็นการตอบสนองความรู้สึกรัก แต่ไม่สามารถเกื้อหนุนทางเศรษฐกิจแก่เธอ การจัดวางความสัมพันธ์เช่นนี้หล้าเป็นฝ่ายกระทำในฐานะผู้เลือกเลือกที่จะอ้างความปรารถนาทั้งแก่ตนเองและครอบครัว เธอไม่อาจตัดสินใจเลือกฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้ เพราะเธอยังต้องแบกรับภาระทางวัฒนธรรมของความเป็นพี่สาว น้องสาว ลูกสาว ขณะเดียวกันก็ต้องรักษาความปรารถนาของปัจเจกบุคคล

การจัดวางความสัมพันธ์ใหม่สำหรับหล้าคือการเปลี่ยนสถานะจากลูกค้ามาเป็นแหล่งรายได้หลักในฐานะแฟนฝรั่ง ไม่มีพิธีแต่งงาน ไม่มีการจดทะเบียนสมรส แต่เป็นที่รับรู้กันในครอบครัวว่าผู้ชายคนนี้คือ "แฟน" ของหล้า ที่ส่งเสียเงินทองมาให้เป็นประจำทุกเดือน ชื่อที่ดินสร้างบ้าน ซื้อมอเตอร์ไซด์ติดต่อกันทางโทรศัพท์เป็นประจำและเดินทางมาพำนักที่ "บ้าน" ที่เขาออกเงินสร้างในนามของหล้าเป็นครั้งคราว หล้าดูแลเขาในฐานะของ "เมีย" ที่ไม่มีเพศสัมพันธ์ด้วย โดยที่ฝ่ายชายเข้าใจว่าเธอมีความหลังที่บอบช้ำ จึงไม่ยอมรับการมีเพศสัมพันธ์

ดังนั้นถึงแม้หล้ามีฐานะเป็น "เมียฝรั่ง" ที่มีผิวเลี้ยงดู ไม่ต้องทำงาน แต่ความเป็นเมียไม่ว่าจะเป็นองค์ประกอบในเรื่องการดูแล ปรนนิบัติ ความซื่อสัตย์ ถูกนำมาใช้เพียงชั่วคราวชั่วคราวที่ฝ่ายชายมาเมืองไทย การปรึกษาหารือรายละเอียดชีวิตเป็นหัวข้อปกติที่พูดคุยกันทางโทรศัพท์ ขณะเดียวกันต่างฝ่ายต่างก็มีโลกส่วนตัวที่อีกฝ่ายไม่ก้าวล่วง นอกจากนี้การมีผิวฝรั่งจึงกลายเป็นการสร้างโอกาสในแง่อื่น ๆ สำหรับเป็นการลงทุนในอนาคตสำหรับหล้า ไม่ว่าจะเป็นการทดลองเปิดบาร์เบียร์ หรือลงทุนในระยะยาวด้านการเกษตร รวมทั้งการเพิ่มพูนความรู้ให้กับตนเอง ด้วยเหตุนี้จึงไม่น่าแปลกใจที่หล้ากลายเป็นตัวอย่างของความสำเร็จ ในความหมายที่ว่า มีผิวฝรั่ง ส่งเสียเลี้ยงดูทั้งตัวเธอและครอบครัว ได้เดินทางไปต่างประเทศ แต่ไม่ต้องอยู่ด้วยกันตลอดเวลาให้รำวอานกันทั้งสองฝ่าย

รูปแบบที่สอง การหลุดจากสถานภาพของความเป็นเมีย

ภายหลังจากที่ทั้งแก้วและนายยุติความสัมพันธ์กับผิวฝรั่ง ต่างก็หวนกลับเข้าสู่การทำงานในโลกกลางคืนอีกครั้ง ด้วยเหตุผลที่ว่าเป็นสภาพแวดล้อมที่ทั้งคู่คุ้นเคยมาเกือบตลอดชีวิตการทำงาน ด้านหนึ่งผู้หญิงยังคงต้องต่อสู้กับมิติทางด้านเศรษฐกิจต่อไปด้วยการใช้เพศเป็นเครื่องมือ

ในการทำงาน พร้อมกับการลงทุนด้านอื่น ๆ นอกเหนือจากมิติทางเศรษฐกิจแล้ว ผู้หญิงบาร์เบียร์ ยังได้ให้ความหมายใหม่ต่อมิติของการจัดวางความสัมพันธ์หญิงชายแบบใหม่ในโลกใหม่ซึ่งเป็นโลกของการค้าประเวณี

การจัดการด้านเศรษฐกิจ ทั้งแก้วและนาหวนกลับมาทำงานบริการในบาร์เบียร์ภายใต้ "ตัวตน" ใหม่ที่มีลักษณะเป็นมืออาชีพมากขึ้น ขณะเดียวกันก็ตระหนักในเงื่อนไขของวัยและสังขารที่ร่วงโรยอันเป็นข้อจำกัดของการทำงานกลางคืน ทั้งคู่ต่างเลือกการลงทุนด้านอื่นเป็นเงื่อนไขเสริมเพื่อความอยู่รอดและการสร้างความมั่นคงในระยะยาว เช่น ในกรณีของนาเลือกทำธุรกิจบาร์เบียร์ ขณะที่แก้วรับจ้างซักอบรีดและมีรถจักรยานยนต์ให้เช่า เป็นต้น

การจัดวางความสัมพันธ์แบบใหม่ภายใต้กรอบการค้าประเวณี จากสายตาคณภยานอก มักมองว่า ความเป็นเมียและความเป็นกะหรีเป็นคู่ตรงข้ามที่ผู้หญิงสามารถเลือกได้เพียงสถานภาพใดสถานภาพหนึ่งเท่านั้น แต่จากการศึกษาพบว่า การจัดวางความเป็นหญิงมีความซับซ้อนมากกว่าภาพตายตัวของคู่ตรงข้ามดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้หญิงผ่านประสบการณ์ในความพยายามดิ้นรนออกจากความเป็นเมียของผู้ชายไทยมาสู่ความเป็นกะหรีในบทบาทของหญิงบาร์เบียร์ และได้พยายามจะหวนกลับไปสู่ความเป็นเมียที่มีผัวฝรั่งและล้มเหลวอีกครั้ง ผู้หญิงได้นิยามความเป็นผู้หญิงในลักษณะที่หลากหลายและซับซ้อนมากขึ้น

บทบาทแรก คือ บทบาทในฐานะของหญิงบาร์เบียร์ที่มีลักษณะเป็น "มืออาชีพ" ความเป็นมืออาชีพในที่นี้หมายถึง ความสามารถในการมีอิสระทางอารมณ์จากผู้ชายที่เป็น "แขก" อิสระทางอารมณ์ไม่ได้หมายความว่ามีการตายด้านทางความรู้สึกในฐานะที่เป็นมนุษย์ หากแต่หมายถึง การรู้จักแยกแยะ เลือกสร้างความสัมพันธ์ อารมณ์ความรู้สึกมาเสนอเป็นบริการขายให้กับผู้ชายที่เป็นลูกค้า โดยผ่านประสบการณ์ที่เกี่ยวรอกในการประเมินลูกค้าประเภทต่าง ๆ อีกนัยหนึ่งก็คือการเลือกให้เพศในการจัดวางการแสดงออกในฐานะที่ตนเองเป็น "ผู้เลือก" เสนอขายบริการ รูปแบบต่าง ๆ การจัดการภาพลักษณ์เป็นการแสดงออกชั่วคราวและถือเป็น "ตัวตน" แบบหนึ่งในการทำงาน "แขก" ไม่ได้เป็นพระเจ้าที่ผู้หญิงต้องสยบยอมในฐานะที่เป็นวัตถุทางเพศให้ผู้ซื้อครอบครองได้ทั้งหมด เช่น นารู้สึกเกลียดคำถามที่ลูกค้าถามเธอว่าชวนไป 8 วัน คิดเท่าไรวิธีการตอบโต้ของผู้หญิงคือการขู่อริตลูกค้าเหล่านั้น หรือการใช้กิริยา และคำพูดที่ทำทนายเพื่อให้ลูกค้าชายชราลงจากรถรับจ้างมาหาเธอแทนที่เธอจะเป็นฝ่ายเดินไปหาตามคำสั่งของลูกค้า ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างมืออาชีพกับลูกค้าคือ การตกลงแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ที่ทั้งสองฝ่ายควรให้เกียรติซึ่งกันและกัน และเป็นความสัมพันธ์ที่สามารถต่อรองกันได้ โดยที่ผู้หญิงไม่ยินยอมให้ "อารมณ์ชั่วคราวชั่วคราว" ของผู้ชายเหล่านั้นมาอยู่เหนือความรู้สึกของพวกเขา ไม่เช่นนั้นแล้วเธอ

ต่างหากที่ต้องตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ในทางกลับกัน ผู้หญิงได้สร้าง "อารมณ์ความรู้สึก" ให้อีกฝ่ายหนึ่งอยู่ในสถานะที่เสียเปรียบทางอารมณ์คือตกหลุมรักผู้หญิงมากกว่า โดยใช้ความเป็นหญิงในรูปแบบต่าง ๆ เป็นเครื่องมือ เหตุผลการแสดงออกทั้งหมดของผู้หญิงเพื่อตอบสนองความจำเป็นทางด้านเศรษฐกิจภายใต้คุณค่าของการมองเพศในฐานะที่เป็นงานประเภทหนึ่ง

บทบาทที่สอง คือ บทบาทของความเป็นผู้หญิงที่หลุดพ้นจากการเป็นเมีย จากประสบการณ์ที่ล้มเหลวกับผู้ชายไทยและฝรั่ง ผู้หญิงเข็ดหลาบกับการเป็น "เมีย" และหันมาเป็นผู้ใช้เพศอย่างถนัดถนี่ในฐานะผู้เลือกภายใต้ทางเลือกที่มีอยู่อย่างจำกัด และแม้ว่าผู้หญิงจะรักษาระยะห่างทางอารมณ์กับลูกค้าและมองลูกค้าเป็นเรื่องเศรษฐกิจ แต่นั่นเป็นเพียงเครื่องมือในการทำงานภายใต้เงื่อนไขของการต่อรองการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ที่ผู้หญิงสามารถสร้างกฎเกณฑ์และขอบเขตของความพึงพอใจ อย่างไรก็ตามการแสดงออกในลักษณะนี้ ไม่ได้หมายความว่า ผู้หญิงแห่งเส้นทางความรู้สึก บางส่วนเสียขงผู้หญิงยังคงรักษาความเป็นตัวตนที่สามารถเป็นผู้เลือกแสดงออกซึ่งความปรารถนาของตน เช่นในกรณีของนา เธอมีความรู้สึกพิเศษกับหนุ่มจากสวีตเซอร์แลนด์และผูกพันกันหลายปีโดยที่ฝ่ายชายไม่ได้เป็นผู้รับผิดชอบทางเศรษฐกิจแก่เธอ หากแต่เป็นการคบหากันบนความสัมพันธ์ทางความรู้สึกที่เท่าเทียม ฝ่ายชายยังคงต้องจ่ายค่าเครื่องดื่มในบาร์ที่นาเป็นเจ้าของแม้เขาจะอยู่ในฐานะที่เป็น "แฟน" เจ้าของบาร์ก็ตาม ขณะที่นาก็เื้อเพื่อที่พักในฐานะที่หนุ่มจากสวีตเซอร์แลนด์รายนี้เป็น "แฟน" แต่กระนั้นผู้หญิงก็ไม่ยินยอมและไม่มีควรวาดหวังที่จะหวนกลับไปสู่การนิยามความเป็นผู้หญิงในฐานะที่เป็น "เมีย" ในแบบเดิมที่ต้องพึ่งพิงผู้ชายเพียงคนเดียว ทั้งในเรื่องทางเศรษฐกิจ ความซื่อสัตย์ การถูกครอบครอง หรืออีกนัยหนึ่งก็คือการสวมวิกดีต่อผู้ชายคนเดียวอย่างหมอบราบคาบแก้ว การแสดงออกในลักษณะนี้สะท้อนให้เห็นถึงความพยายามดิ้นรนต่อสู้ในการนิยามความหมายของความสัมพันธ์หญิงชายรูปแบบอื่น ผู้หญิงพยายามสลัดให้หลุดออกจากกรอบความสัมพันธ์แบบเดิม เนื่องจากการจัดวางความสัมพันธ์แบบเก่าทำให้ผู้หญิงถูกจองจำ ไม่ว่าจะป็นผิวไทยหรือผิวฝรั่ง ดังนั้นฐานะของผู้ชายสำหรับผู้หญิงบาร์เบียร์มีหลายระดับ ไม่ว่าจะป็น "ลูกค้า" "สปอนเซอร์" "แฟน" "เพื่อน" หรือ "เจ้าบ่าว" ซึ่งการเรียกขานในแต่ละระดับเจือปนทั้งมิติทางด้านเศรษฐกิจและอารมณ์ความรู้สึก โดยที่การจัดวางเหล่านี้ ผู้หญิงเป็นฝ่ายให้ความหมาย แทนการถูกให้ความหมาย ถูกกระทำและถูกเลือกมาตลอดชีวิต